

Souvenir of
Sriman Madhwa Siddhantonnahini Sabha

CHIRTANUR: TIRUPATI - 517 503.

1982

SRIMAN MADHWA SIDHANTA ONNAHINI PERMANENT NIDHI LIMITED

19, Car Street, Triplicane,
MADRAS-600 005.

(Estd 1881)

Share Capital	Rs	2 16,[illegible]130
Reserve	Rs.	2 62,248
Dividend Declared 1981		12%
Total Deposits	Rs	79 40 Lakhs

LOANS GRANTED ON HOUSE PROPERTIES
AND GOLD JEWLS

PRESIDENT
Sri M. N. Nagaraja Rao

LEGAL ADVISER
Sri. P Anand Rao

KEY GUARDIANS
Sri. P. M. Ramachandra Rao
Sri C P. Srinivasa Rao

DIRECTORS
Sri M. S Nagaraja Rao
" [illegible] Subba Rao
" T. K Subba Rao
" T S Rama Rao
" G Lakshman Rao
" S A N Ranganathachar
(Ex-Officio Director, S.M S O Sabha
" Arni Nagarajachar
(Ex-Officio in the absence of
Sri S. A N Ranganathachar

SECRETARY & TREASURER
Sri D M Venkata Rao

SANCHETI MOTORS PRIVATE LIMITE

Dealers : Hindustan Ambassadar Cars, Trekkers, Porters, Trucks

Registered Office SANCHETI MANSION, 5, ERULAPPAN STREET, MADRAS-60(

Automobile Division Sales & Service @ 125, Greams Road, Madras-600 006

Show Room & Spare Parts @ 144, Greams Road, Madras-600 006.

Date of Regn 13-11 81 Paid up Share Capital 25,00,000

PUBLIC DEPOSIT SCHEME

I CUMULATIVE DEPOSIT SCHEMES

PERIOD	AMOUNT OF DEPOSITS	AMOUNT PAYABLE ON MATURI
3 Years	Rs. 1,280/-	Rs 2,000/-

1. Cumulative Deposits will be accepted for a period of 3 Years only and in multiples Rs. 1,280/-
2. For every additional Rs 1280/- Deposit, Rs. 2,000/- will be paid on maturity sub to deduction of Tax at source

II. FIXED DEPOSIT SCHEME

PERIOD	6 MONTHS	1 YEAR	2 YEARS AND ABOVE UPTO 3 YEA
Rate of Interest Per Annum	13%	14%	15%

1. Fixed Deposits will be accepted with a minimum of Rs. 1000/- and in multiples Rs. 100/-for the period of Six Months to Three Years
2. Interest will be payable Monthly, Half Yearly or yearly according to Volume of depos
3. Deposits, Renewals, Repayments, Interest Payments will be subject to the Reserve Ba Directions and amendments thereto.
4. A Single Deposit of Rs. 25,000/- and above for one year will carry on addition Interest of 1% per annum.
5. Additional Interest at the rate of 1% per annum will be payable to Institutions, Sha Holders, Employees. Ex employees of the Company and Charitable Institutions for th period of one year.
6. Brokerage @ 1% on the deposit will be paid to brokers approved by the Company
7. For further particulars and application forms, Please contact the Registered Office the Company.

SAGARMALL SANCHETI
KEWALCHAND SANCHETI } MANAGING DIRECTORS

Office bearers of the Sriman Madhwa Siddhantonnahini Sabha

CHIRTANUR - 571 503.

(Late)	Sri C. R. Narayana Rao	President
	Sri Prof M S. Katti	Vice-President
(Late)	Sri R. S. Krishna Rao	Vice-President
	Sri S.A.N. Ranganathachar	Honorary Secretary
	Sri Arni Nagarajachar	Joint Secretary
	Sri Susarla Srinivasa Rao	Councillor
	Sri C. P. Srinivasa Rao	,,
	Dr. K. S. Gopinathan	,,
	Sri Krishnaswami Rao	,,
	Sri B. Rama Rao	,,
	Sri J. B. Raja Rao	,,
	Sri M .N. Nagaraja Rao	,,
	Sri J. Ramachandra Rao	,,
	Sri M. B. Krishna Rao	,,
	Sri K. Panduranga Rao	,,
	Sri P. Ananda Rao	,,

HOMAGE TO OUR LATE PRESIDENT

Sri C. R. Narayana Rao

Born in the year 1913, late Sri C.R. Narayana Rao hails from Coimbatore from respectable family of Madhwas. After Graduating from the Madras Engineering Colle in 1935, Mr. C R. Narayana Rao worked with several construction Firms and later r his own Consultancy. He was President of the Sriman Madhwa Siddhantonnahini Sabh Chirtanur, Tirupati, from December 1970 and has done yeoman service to the Sabh It was during his illustrious tenure of office as President that the Sabha celebrated i Centenary Celebrations in 1978. Sri C. R. Narayana Rao expired on 9th July 198 The Sabha has lost a devout Madhwa who was a tower of strength to the Community large and the Madwas in particular.

The Sriman Madhwa Siddhantonnahini Sabha places on record the servic rendered by the Late President Sri C.R. Narayana Rao and pay Homage to the depart soul on behalf of the Members of the Sriman Madhwa Siddhantonnahini Sabha, Chirtan Tirupati.

निखिलव्यावहारिकाः शब्दाः सुख प्रयोजनकाः । तच्च सुखं निरवधिकं मोक्षेण विनानभवति । नान्तरेण भगवदनुग्रहं मोक्षः नान्तरेण भक्तिप्रयोजकं ज्ञानमनुग्रहः । तच्च विज्ञानं इदंविशेषणकमेव । अतः अशेषशब्दानां न क्षुल्लेषु घटपटादिपदार्थेषु ऐदम्पर्यं, अपितु महामहिममाधवमाहात्म्ये एव ।

तन्माहात्म्यं अकारः वरीवर्णीति । एषा अकारस्य सर्वगुणपूर्णत्वप्रतिपादकत्वं च अनया प्रणालिकया । तथा हि—

अकारस्य अर्थं त्रितयं वाच्यं । १. अभावः २. अन्यता, ३. विरोधिता इति अज्ञान दुःखा स्वातन्त्र्योत्पत्तिनाशाशक्तिप्रभृति दोषाणां अभाव नितरां वक्ति—

सर्ववस्तु स्वभावभूता पारतन्त्र्याल्पगुणत्वाज्ञानदुःखाद्याः ये धर्मा. तद्विरूद्ध स्वभाव ब्रह्मणः वरीवर्णीति । सर्वविच्चेत्यवैलक्षण्यं संसाधीति । एतदेव अभिप्रेत्य प्रोक्तं—

"अन्योसौ सर्वतोविष्णुः स्वातन्त्र्याद्गुणपूर्तितः ।
सर्ववस्तु स्वभावस्य विरुद्धोरुस्वभावकः ॥
पारतन्त्र्याल्पताज्ञान—जनि नाशादिवर्जितः ॥

यत् कारणं एवंअकारः सर्वजीवजडस्वरूपभूतदोषित्वविरूद्ध अत्यन्तसद्गुण पूर्णतां निखिल पारतन्त्र्यादि दोषविधुरतां निःशेषजीवजडविलक्षणतां च सनैर्मर्यं ब्रह्मणः प्रतिपादयति अतः प्रणव प्रमुख अनन्ताम्नायव्याख्येयतां स्वस्मिन् वर्तयति ॥ यतोहि—

"अशेषगुणपूर्णत्वं सर्वदोष समुज्झितिः । विष्णोरन्यच्चतत्तन्त्रं इति सम्यग्विनिर्णय." ॥ इत्युक्तदिशा गुणपूर्णत्वं दोषविधुरत्वं इत्यादिकं वाचनिकः परसिद्धान्त अशेषाणामाम्नायानां, सेतिहास—पुराणानां यं सिद्धान्तं अकार एकक एव अनन्त सम्पृक्तः उपपादयति । यं चराद्धान्तं ओं कारादिः सर्वशब्दराशिः समुक्तिकं सप्रमाणं सम्यक्तया व्याचाख्यायते । ऐंउत्प्रतीपं किंचिदपि संशोध संशोधमपि आगमादिषु विन्दामहे — ।

"अकारस्य विकारोऽयं ओंकार इति कथ्यते । अधिकोच्चत्वमानहितस्यार्थंसमुदीरितः । "अकारेणैव तत्सर्वं उक्तमाधिक्यवत्कृतः । तदर्थानेकदेशेन शब्दाः सर्वेऽपि चोचिरे ॥"

अत एव "व्याख्याव्याख्येयरूपत्वं" विकारत्वं इति कथितं । एवं च इत्थं अनुमित्सामहे विष्णुः अकारवाच्यः तद्व्याख्यानभूतसर्ववेदादिवाच्यत्वात्, यो यद्व्याख्यानवाच्यः स तद्वाच्यः— यथा संप्रतिपन्नः । अत एव गीताभाष्ये आचार्य पादैः "गुरुंश्चान्" इत्यभिहितं प्रमेयदीपिकायां टीकाकृच्चरणैः ।

इति अलं वाचोयुक्ति पल्लवजालेन इति विररंसामि

P. P. ACHARYA
Sri Padaputraru

॥ श्रीः ॥

॥ अः इति ब्रह्म ॥

निखिलगुणगणैकतानस्य निश्शेषदोषगन्धविधुरस्य अशेषजीवजडेभ्यःअत्यन्तविलक्षणस्य सर्वतः स्वतन्त्रस्य परब्रह्मपरमात्मनः एव परममुख्ययावृत्या महायोग विद्वद्रूदया च सादर प्रतिपाद अशेषाः शब्दाः इति उद्घोषयन्त्यः–

"सर्वे वेदायत्पदमानमन्ति . . ." "एताः सर्वाः ऋचः . . ."

"सर्वे घोषाः . . ." "वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः" . . . इत्यादयः परस्सहस्राः श्रुतयः स्मृत विभ्राजमाना विराजन्तेतरां। निखिलाः वैदिकाः लौकिकाश्च शब्दनिचयाः परमात्मनः पारम्यप्रतिपादने माहात्म्य प्राप्नुवते। न कोऽपि शब्दो वरीवर्ति यः त नाभिधत्ते। शोध शोधमपि नोपलभ त वर्णं य. तच्छ्रैष्ठ्यं सादर नो प्रतिप्रादयति। सर्वाणि महान्ति वाक्यानि सर्वाणि पदानि अक्षर च तन्माहात्म्य प्रतिपादनेनैवकृतार्थानि। नकेवलं वर्णात्मकाः शब्दाः अपि तु अब्धिघोषः, मतं बृंहित, गो. हम्बारवः, अश्वस्य हेषारवः, इत्यादयः ध्वन्यात्मकाः अपिशब्दा अनिरुद्धमेव अंगी: श्चित्तल्लजा अपि एतं राद्धान्तं सम्यक्तया सम्भावयितु नशक्नुवीरन्। अत एव "कच्छन्दसां योगम धीर." इति समाक्षिप्य स्वयमेव उत्तरयन्ती श्रुतिराह–"कच्छन्दसांयोगमावेदधीर." इति। अत्रआव विवक्षायां किं शब्देन प्रश्नः। उत्तराभिप्राये तु ब्रह्मवाचकेन कशब्देन उत्तरं।

"सर्वान् शब्दान् हरौ नेतुं कस्य देवानृते बलं" इत्युक्त्वा "सम्यवेत्ता मारुतोऽत्र इति व वर्णात्मकध्वन्यात्मक सर्वशब्दवाच्यत्व भगवतः विष्णोः संसाधयितुं समीर एव समर्थःनान्य सबाहूद्ध रं समुद्घोषयति सामीरसमयः। परममुख्यवृत्या महायोगविद्वद्रूदया च हरिरेकल सर्वशब्दबोध्य.।

ते च सर्वेशब्दाः भगवतो नारायणस्य सुबहून् गुणान् सप्रतिपादयन्तितराम्। अनन्ताः वेदै गुणगणाः उपापादिषत ते सर्वे गुणगणाः त्रय्याप्रत्यपादिषत। त्रयीपादिताश्च पुरुषसूक्तेन अभ्यधायिष ते एव च सावित्र्या व्याहृत्या च प्राकाशिषत। ते च नकेवलं प्रणवेन संसूचिताः अपितु वचनः स्पष्टतया सग्रहेण प्रबोधिताः यथा ओंकार सर्वान् गणान प्रतिपनीपदीति तथैव अकारः अकारः स गुणान् अभिदाधाते। तथाचोक्तं–

"अकारः सर्ववागात्मा परब्रह्माभिधायकः"

ननु "अ इति ब्रह्म" इति श्रुतौ "अकारः सर्ववागात्मापरब्रह्माभिधायकः" इति स्मृती अ एव सर्वासा वाचां आत्माभूत इति उपदिष्टः। तत्कथ? यदा अतीव बृहन्तः महान्तः वेदा ए सर्वान् पदार्थान् अभिधातुं शक्नुवीरन् तदाकथं पुरुषसूक्त कथन्तरां गायत्र्यादिकं कथन्तमां अकार सर्वानर्थान् प्रतिपादयेत् इति अ.शंकायां उट्टंकितायां समाधिरयं अत्र समुपतिष्ठति (यत्)–

ईशावास्य मत्तु भगद्गीते

एळनूरा ओंदु श्लोकगळ भगवद्गीतेय सारवन्नु नावु "ईशावास्य" एम्ब उपनिषत्तिनल्लि काणबहुदु। दशोपनिषत्तुगळल्लि ई शावास्यक्के अग्रस्थानविदे एंबुदु सर्व विदितवागिदे। ईशावास्यद विशदीकरणवे भगवद्गीतेयेनो एबते कण्डुबरुत्तदे। एकेन्दरे भगवद्गीतेयु कर्म, ज्ञान मत्तु भक्तिगळेंबो सुंदर पुष्पगळ गुच्छवागिदे। ईशावास्यवेंब गहनवाद गणियल्लि कूडा अनुपमवाद ई मूरु रत्नगळन्नु उपनिषत्तिन आळद अडियल्लि नावु अगिदु तेगेय बहुदु। इदक्के साधन आचार्यर भाष्य, मत्तु टीका, टिप्पणिगळेंब गुद्दलि। आद्दरिंद ईशावास्यवु कर्म, ज्ञान, मत्तु भक्तिगळ सुन्दरवू हागू सुमधुरवू आद त्रिवेणी सगमवागिदे। इवुगळ कुरु परिचयवन्नु अल्पदल्लि माडबहुदु।

मोदलु ईशावास्यदल्लि बरुव कर्म योगद संदर्भ हीगिदे।

ईशावास्यमिदं सर्वं यत्किंच जगत्यां जगत्।
तेन त्यक्तेन भुंजीथाः मा गृधः कस्य स्विद्धनं॥
कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेत् शतं समाः।
एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे॥

एंदु ई उपनिषत्तु बोधिसुत्तदे। पालिगे बंदद्दु पञ्चामृत एंब्बुदु इदर तात्पर्यवागिदे। "तेन त्यक्तेन" एंदरे नम्म कर्मानुसार श्रीहरिइंद कोडल्पट्टद्दन्नु मात्र भोगिसलु नावु अर्हरु। आदरे नावु बेरेयवर हणक्कागि देहि एंदु याचिस बारदु। इल्लि वर्णिसलपट्ट कर्मयोगिग्रु नूरु वर्ष आयुष्य उळ्ळवनागिबेकादरे "कर्म शीलनागु" एंबुदे इदर मूलमन्त्र। मानवनु नूरुवर्ष बाळबेकेंब सदिच्छे उळ्ळवनागिरबेकु। मनुष्यनु तनगे विहितवाद कर्मगळन्नु आचरिसुत्तद्दरे मात्र आकर्मद तोडरुगळु बंटुवदिल्ल। इदे विषयवन्ने श्रीकृष्ण परमात्मनु अप्पणे कोडिसिद्दाने।

"नियतं कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायोह्यकर्मणः"
"स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विंदति मानवः"

मानवनु तनगे उचितवाद कर्मगळन्नु माडबेकु इल्लादद्दरे अवनु बाळुवदु कूडा अशक्यवू असंभववू आदीतु। धर्म शास्त्रोक्त स्वकर्मानुष्टान माडि श्री हरिगे अर्पिसिदरे मात्र आत्मसाक्षात्कार पडेयबहुदु।

हीगे गीताचार्यनु कर्मदल्लि अासक्तनागि कर्माचरणे माडुववरिगे "मुक्तियु निश्चयवागियू दोरेयुवुदु एंदु तन्न उपदेशामृत दल्लि सारिद्दाने ॥

आद्दरिंद नावु फलापेक्षितरागदे कर्मगळन्नु माडुवुदु विहितवागिदे । फलापेक्षेयिंद नावु एंदू कर्माचरणेयन्नु कैकोळ्ळबारदु केसरिनल्लि बेळेद कमलवु हेग आ केसरिन स्पर्शदिंद दूर वागिरुत्तदेयो अदरंते मनुष्यनु निष्कामदिंद कर्मगळन्नु माडुत्तिद्दरू कूडा अवुगळ स्पर्शवु अवनिगे आगलारदु ।

नंतर एरडने रत्नवाद "ज्ञानद" महत्ववन्नु तिळियोण ।

ईशावास्य वेंब आकाशदल्लि ज्ञानवेंब सूर्यनिगे बेळकु हरिदिदे, होळपु, मूडिदे, कत्तले (अज्ञान) नाशवागिदे ।

अंधं तमः प्रविशंति ये अविद्यामुपासते ।

ततो भूय इव ते तमो य उ विद्यायां रताः ॥

श्री हरिय सर्वोत्तमत्व विल्लद अविद्येयन्नु पडेद जनरु घोरवू भयंकरवू आद अंधंतमस्सन्नु होंदुत्तारे । परमत खंडने इल्लदे केवल हरिसर्वोत्तम, वायुजीवोत्तम, वेंदुमात्र तिळिदु कोडवनु, परमतावलंबियाद मनुष्यनिगित हेचिन अनर्थभागियागुत्ताने एंदु ई मन्त्रद अर्थ । आदकारण नावुग्नि परमत खंडनपूर्वक निजवाद विद्येयन्नु सदाकाल शुद्ध मनस्सिनिंद स्वीकरिसुत्तिरबेकु ।

"नहि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिहविद्यते

मत्तः परतरं नान्यत् किञ्चिदस्ति धनंजय ॥

असत्यमप्रतिष्टते .... जगतोऽहिताः ॥

हीगे गीतेयल्लि गीताचार्यनु ज्ञानद प्रशंसा मत्तु अज्ञानर्निंदने माडिद्दाने । हागू इ मातनाल्ल ज्ञानद आळवू अगलवू अडगिदे । निजवाद ज्ञानवन्नु होंददवनिगे ईशावास्यवु "आत्महनः" एंब विशेषणवन्नु कोट्टिदे । अज्ञानद अंधकारदल्लि तन्नन्न मुच्चिकोड मनुष्यनु तन्नन्नु ताने कोंदु कोंडते । निजवाद ज्ञानिय कोशदल्लि दुःखवु लेशवादरू इरुवुदिल्ल ।

ज्ञानियु निःसंशयवागि परमात्मन सामीप्यवन्नु सेरुत्ताने । इदक्के आधार वेंदरे भगवद्गीतेयल्लि स्वतः श्रीकृष्णने अर्जुननिगे हेळिद्दाने ।

"चतुर्विधा भजनेमां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन ।

आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥"

त्मन भक्तरल्लि नाल्कु प्रकारगळु

१. आर्त २. जिज्ञासु ३ अर्थापेक्षी ४. ज्ञानी एंदु ।

"तेषां ज्ञानी नित्ययुक्तः एक भक्तिर्विशिष्यते" एंदु हेळि ज्ञानियु एल्लरल्लि श्रेष्टनु एंब मातन्नु आ पांडव रक्षकनाद श्रीकृष्णनु तन्न पाञ्चजन्य शंखदिंद ऊदिद्दाने ।

ई रीतियल्लि ईशावास्यदल्लि उदयिसिद अरुणन किरणगळु भगवद्गीतेयल्लि होरचेलि बेळकु हरडि जगत्तिगे दारिदीपगळागिवे । आद्दरिंद ई उपनिषत्तु ज्ञानद मत्तु ज्ञानिय उत्तमते पराकाष्ठेयन्नु प्रतिपादिसुत्तदे ।

इन्नु ई उपनिषत्तु नमगे कोडुव मूरनेय रत्नवु हागू अनुपमवाद संपत्तु एंदरे भक्ति संप भक्तियु मोक्षक्के सुलभवु हागू श्रेष्ठवू आद साधनवागिदे । ईशावास्यद कोनेय श्लोकगळलि भक्तिय तपाद इंपाद हागू कंपाद गंगा जलवु हरिदु होरचल्लिदे । मोदलु कर्मवेंब गुडियन्नु कट्टि ज्ञानवेंब देवरन्नु स्थापिसि भक्ति कलशवन्नु इट्टतिदे ई उपनिषत्तु ।

"हिरण्मयेन पात्रेण सत्यस्यापिहित मुख ।
तत् त्वं पूषन् अपावृणु सत्यधर्माय दृष्टये ॥"

इदर अर्थ, हे सूर्यनारायणे सत्य शब्दवाच्यनाद परमात्मन मुखवु भंगारद होदिके इं आच्छादितवागिदे । सत्यान्वेषकरिगागि आमुचळवन्नु तेरे एंदु विनय शीलरागि स्वायंभुव मनुगळु भक्ति इद बेडिकोळ्ळुवंतिदे । इल्लि भक्तिय सात्विक तत्वद मंथनवु केने गट्टि नितते इदे ।

"यत्ते रूपं कल्याणतम तत् ते पश्यामि" एंदु परमात्मन मंगळकरवाद रूपवन्नु नोडुव हंबलदिं आशाकर्गळिद अविरतवाद प्रार्थनेयल्लि मैमरेयुवंतिदे । इल्लि आऋषिगळु आ देवन बेन्नु हत्तिद्दारे ।

"ओं क्रतो स्मर कृतं स्मर क्रतो स्मर कृतं स्मर"

एंदु नम्म एल्ल कर्मगळन्नु परमात्मन पादारविंददल्लि आनदर्दिंद अर्पिसि" हे अनंतने, नीनु नन्न हिंदिन कर्मगळन्नु नेनेदु नम्मन्नु अनुग्रहिसु आशीर्वदिसु एंदु सज्जनरु प्रतिदिन परमात्मन परम पावनवाद प्रार्थनेयन्नु पुरुषोत्तमनिगे अर्पिसुव ई मन्त्रपुष्पवन्नु ईशावास्यवु नमगे कलिसुत्तदे ।

श्री कृष्णनु भगवद्गीतेयल्लि हेळुवन्ते

"सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज । अहत्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुच एब मातन्नु ई उपनिषत्तु नमगे कलिसुत्तदे । निष्कामवागि बहश्रद्धेयिंद स्वाश्रमोचितवाद सर्वकर्मगळन्नु परमात्यमनिगे समर्पिसबेकेंदु हेळलपट्टिरुव मातु बहु स्वारस्यकरवागिदे । एकेन्दरे इदे भगवद्गीते यल्लि श्रीहरियु

"येतु सर्वाणि कर्माणि मयि सन्यस्य मत्परा: ।
तेषामहं समद्धर्ता मृत्यु संसार सागरात् ॥"

हेळिद्दाने । सर्वकर्मगळन्न ननगे समर्पि सुववन नन्निंद रक्षिसल्पडवनु एंद डंगुर सारिद्दाने ।

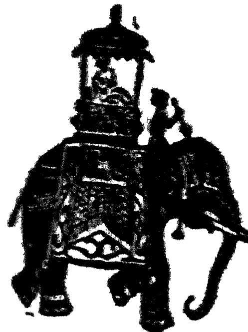
ई उपनिषत्तु कोडुव कोनेय उपदेशवेंदरे "भूयिष्टांते नम उक्ति विधेम" नावु परमात्मनि बहु उपकृत रागिद्देवे अवनिगे एनु प्रत्युपकार माडबेकु? अवनो परिपूर्ण । अदक्के अवनि

सर्वस्ववन्न अर्पिसि भक्तिइंद साष्टांग प्रणाममाडबेकु इदोंदे नावु माडबहुदाद प्रत्यपकार । इदारदल अवननुग्रहवनु आगुवनु । हीगे ईशावास्य भगवद्गीतेगळ कर्म ज्ञान वैराग्य भक्तिगळ आवश्यकते यन्नु एत्तितोरिसिवे ।

आदुदरिंदले
"सर्वोपनिषदो गावः दोग्धा गोपालनंदनः ।
पार्थो वत्सः सुधीर्भोक्ता दुग्धं गीतामृतं महत् ॥"
ई मातु सार्थकवेनिसुत्तदे ।

हीगे आचार्यर मतानुयायिगळु टीका टिप्पणिगळ अनुसार उपनिषत्तु गीतेय समन्वय माडि अदर मथितार्थवाद सर्वोत्तमत्व ज्ञानपुरः सर ध्यान माडि भगवत्साक्षात्कार पडेदु मोक्षादिपुरुषार्थ पडेयुवदे सकल शास्त्रार्थ सार ॥

इति कृष्णाचार्य खेड
23-10-82
मद्रपुरी

श्रीः

॥ श्री गुरुभ्यो नमः ॥

॥ बृहती सहस्रद महिमां ॥

तिरुपति

रा. राममूर्ति शर्मा

सनीर नीरद प्रख्य सच्चिदानन्दविग्रहम् ।
रमारमणमीशशं विट्ठलं समुपास्महे ॥

"महत्वाद् भारवत्वाच्च महाभारतमुच्यते ।" एन्दु प्रसिद्धवाद महाभारतवु 'भारतं पञ्चमो वेदः' वेदतुल्यवाद एंदने वेदवेन्दु निरूपितवागिदे । इन्तह महाभारतदल्लि— "वैष्णव कृष्णगीता च तज्ज्ञानान्मुच्यतेऽञ्जसा" एम्बो प्रमाणवचनदिंद सकलशास्त्रार्थसारभूतवाद ई इतिहासदिल्ल श्रीविष्णुसहस्रनामवु, गीतोपदेशवू, परममुख्यवाददद्दु एंबोदु सार्वजनीन विषयवु ॥

परमभागवतराद भीष्माचार्यरु श्रीकृष्णन सन्निधानदल्लि पाण्डवरगळन्नु उद्देशमाडि विष्णुसहस्रन मगळन्नु उपदेश माडिद्दारे । सर्वशब्द-वाच्यनाद-परमात्मनन्नु सामान्यवागि सहस्रनामगळिन्द स्तुतिसिद्धारे ॥ इल्लिन 'सहस्र' शब्दक्के 'अनन्त' एन्दु अर्थवु ॥

"अनन्तरूपो हि हरिः शब्दो ह्यपि ह्यनन्तधा ।
विष्णोस्सहस्रनाम्नस्तु यत्तद्रूपसहस्रकम् ॥
बृहती सहस्रमेतच्च तद्व्यक्ति हि पृथक् पृथक् ।
सहस्रशब्दोऽप्यमितं यतो वक्तयमितान्यतः ॥
अनन्तनामवचने त्वशक्तत्वात् सहस्रकम् ।
आसीत् सहस्रमित्याख्या सहस्रं मुख्यतोऽमितम् ॥"
"सहैवानन्तरूपैस्तु सरणेन सहस्रकम् ।
नाम्ना सह सृतेरेव रूपाणां वा सहस्रधा ॥"

सह + सर = सहस्र, अन्दरे–सह=अनन्तरूपैः सह + सरणेन = प्रापणेन (सृ=गतौ) सह स्वार्थिक कन् प्रत्ययदिन्दकूडि "सहस्रकम् एन्दागिदे ॥

ई सहस्रनामगळु ओंदोन्दु अनन्तनामाभिधायकवाद प्रयुक्त, अनन्तपदवाच्य परमात [illegible] हेळितन्ते आगत्तदे ॥

"सर्वरूपात्मना विष्णोः मंस्तुनान्यमुनैव हि" (भा)

ई सहस्रनामगळिगे ओन्दोन्दु नामक्कू नूरु अर्थगळु हेळबेकेन्दु श्रीमदाचार्यरु तिळिसिद्दारे ॥

ऋग्वेददल्लिरुव ऋक्कुगळल्लि–सहस्रऋक्कुगळन्नु बृहती छन्दस्सिनल्लि सपादने माडि ओन्दोन्दु ऋक्कु हेळि ओन्दु नामवन्नु उच्चारणे माडि होम अथवा अर्चनेयन्नु माडिद पक्षदल्लि महत्तरवाद फलप्राप्तियागुत्तदे ॥

ईविषयदल्लि ऐतरेयोपनिषत्तु मुख्यप्रमाणवु –

"विश्वामित्रं ह्यध्यहः समिध्यन्तमिन्द्र उपनिषससाद, सहास्रमित्यभिव्याहृत्य बृहतीसहस्रं शशंस । तेनेन्द्रस्य प्रियं धामोपेयाय तमिन्द्र उवाच, ऋषे प्रियं वै मे धामोपागा. स वा ऋष द्वितीयं शंसेति, स हास्रमित्यवाभिव्याहृत्य बृहतीसहस्रं शशंस, तेनेन्द्रस्य . . . धामोपागाः, ऋष तृतीयं शंसेति . . मे धामोपागा, वरं ते ददामि–स होवाच 'त्वामेव जानीयामि'ति, तमिन्द्र उवाच– 'प्राणो वाऽहमस्मि ऋष' इति ॥

ई उपनिषद् वाक्यक्के भाष्यदल्लि–

"वृत्रं हत्वा पुरेन्द्रस्तु महेन्द्रत्वाऽभिपत्तये" . . . . . . इन्द्रनु स्वर्ग लोकक्के मात्र अधिपतियागिद्दवनु । वृत्रासुरन संहार माडिद अनन्तर मूरु लोकगळिगू अधिपतियागुवदक्कागि "महेन्द्र" वेंबो उन्नत पदविगागि "बृहतीसहस्र" होमवन्नु माडलु निश्चयिसि, ई "महाव्रत" वेंबो यज्ञदल्लि विश्वामित्ररन्नु होतृ स्थानदल्लियू, भृगु ऋषियन्नु अध्वर्यु स्थानदल्लियू, इरलु व्यवस्थे माडि, चतुर्मुखब्रह्मनन्नु ब्रह्मास्थानदल्लियू, वायुदेवरन्नु उद्गातृ स्थानदल्लियू, साक्षात्परमात्मनन्नु सदस्यरागि इरलु प्रार्थिसि, यज्ञवु सांगोपांगवागि नेडियुत्तिरुव समयदल्लि, विश्वामित्ररु बृहतीसहस्रदिंद स्तोत्र माडि परमात्मनन्नु स्मरणे माडिद कूडले–

"वायुना सह देवेश. तदा वासवमाविशत् ।
तच्छ्रुत्वा तुष्टिमगमत् केशवो वायुसंयुत ॥
द्वितीयवारं शंसेति प्राह तं च जनार्दनः ।
अतिप्रियत्वाद् भगवान् पुनरप्याह कौशिकम् ।
तृतीयं च शशंसासौ–विष्णोरत्नं प्रकल्पयत् ।
ततोऽतितुष्टो भगवान् ददामि वरमित्यमुम् ॥
ऊचे स प्रथमे त्वेव निजसालोक्यमीश्वरः ।
प्रादाद्द्वितीये सामीप्यं तृतीये सायुज्यमेव च ॥"

ईरीतियागि इन्द्रविष्टनाद परमात्मनु विश्वामित्ररिगे प्रथमावर्ति स्तोत्रमाडिद्दक्के– सालोक्यवन्नु, द्वितीयावर्ति स्तोत्रमाडिद्दक्के – सामीप्यरूपमोक्षवन्नु, तृतीयावर्ति स्तुतिसिद्दक्के– सायुज्यरूपमोक्षवन्नु कोट्टिद्दागि हेळि "मत्तु एनु वरवु बेको केळु "येंत हेळिदनु । अदक्के विश्वामित्ररु

"नीवु यागे अदरन्नु तिळिसबेकेके" न्दु प्रार्थिसिदरु । अदक्के परमात्मनु 'प्राणो वा अहमस्मि ऋषे' नानु प्राणनामकनाद परमात्मनु, येंदु उत्तर कोट्टनु । 'अभिमानी बृहत्यास्तु वायुरेव यतः प्रभु । तस्मादेषा छन्दसां हि वरिष्ठा बृहती स्मृता ॥" ई बृहतीछन्दस्सिगे अभिमानि देवतेयु वायुदेवरु "बृहती देवता तत्र भगवान् पुरुषोत्तम" येंदुहेळिरुवन्ते ई बृहतीसहस्रक्के अभिमानियाद वायुदेवरु सहितवागि परमात्मन गुणगणातिशयगळन्नु प्रतिपादने माडुवदरिन्द परमात्मनगे परमप्रीतिकरवाददु ॥

मत्तु-प्रशब्दक्के प्रकृष्ट एन्दु अर्थवु, णः आनन्दवु - प्राणः='प्रकृष्टानन्दरूपत्वान् प्राण इत्यभिधीयते' अधिकानन्दरूपियाद भगवन्तनु प्राण शब्दवाच्यनु । इन्द्रनन्नु चेन्नागि तिळिदिद्दरू, पूर्वक्किन्त अधिक तेजोविशिष्टनागि प्रश्नमाडुवसमयदल्लि केवल इन्द्रनल्ल, आदरे समक्षमदल्लि साक्षात्तागि परमात्मनु दृष्टनागिद्दरू मूरु आवर्ति स्तोत्रमाडु येंत हेळिदवरु-इन्द्रनल्लि भगवन्तनु अंशदिन्द आविष्टनागिद्दानेन्दु ऊहिसि 'नीवु यारोतिळिसबेके'ब वरवन्नु विश्वामित्ररु प्रार्थिसिदरु ॥

ई रीतियागि ई बृहतीसहस्रवन्नु कुरितु ऐतरेयोपनिषत्तिनल्लि एंदु स्थलगळल्लि इदर महिमेयन्नु अतिविस्तारवागि हेळल्पट्टदे ॥ श्रीमदाचार्यरिगे ई उपनिषत्तिनल्लि परमप्रीतियागिदे ॥

बृहती छन्दस्सिन विवरणे-

वेदगळल्लि सामान्यवागि १ गायत्री २ उष्णिक् ३ अनुष्टुप् ४ बृहती ५ जगती ६ पङ्क्ति ७ त्रिष्टुप् एंबो एळु छन्दस्सुगळल्लि ऋक्कुगळुपठितवागिवे ॥ अनुष्टुप् छन्दस्सिगे ओन्दु पादक्के ८ अक्षरगळन्ते ३२ अक्षरगळू इरुतवे । बृहती छन्दस्सिगे ओन्दु पादक्के ९ अक्षरगळन्ते ३६ अक्षरगळू इरुवदु ॥

ऋग्वेददल्लिरुव ऋक्कुगळल्लि 1000 ऋक्कुगळन्नुबृहती छन्दसिनल्लि संपादने माडिकोण्डु, ओंदोंदु ऋक्कन्नुहेळि ओंदोंदु नामदिन्द "ओं विश्वस्मै नमः" येंदु भगवदर्चने, मत्तु होमवन्नु माडबेकु ॥ ई 1000 ऋक्कुगळल्लि (36000) मूवत्तरुसहस्र अक्षरगळु इवे । इवुगळल्लि-36000 अच्वर्णगळु 36000 हल् वर्णगळु आहत्य 72000 वर्णगळिवे ॥

मनुष्यन आयुः प्रमाणवु 'शतमानं भवति" एन्दु हेळिदन्ते प्रायः 100 वर्षगळु इवुगळल्लि 36000 दिनगळु-अन्दरे 36000 अहस्सु, 36000 रात्रिकालगळु आहत्य 72000 आहो रात्रिरूप कालगळु । मनुष्यन शरीरदल्लि 'इळा, पिंगळ, मुन्ताद 72000 नाडिगळिवे । बलभागदल्लि 36000 नाडिगळु, एडभागदल्लि 36000 नाडिगळु ॥ आदित्यान्तर्गतनाद परमात्मनन्नु नावु ध्यान माडुव कालगळल्लि, नम्म हृदयपद्मान्तर्गतनाद परमात्मन सह मुख्यप्राणन सान्निध्य इरुव ई मनुशरीरस्थ एप्पत्तेरडु सहस्रनाडीगळागुते-देवतेगळन्नु ध्यान माडिदन्ते आगुत्तदे "इन्द्रस्य=परमेश्वरस्य विष्णोः नितरां प्रियत्वान् यः प्राणदेवता वायुः, तस्य प्रतिमारूपं इदं बृहतीसहस्रं, स च वायुः विष्णोः मुख्य प्रतिमा । तस्माद् विष्णोरेव प्रतिमा बृहतीसहस्रम् ।" एंदु ईरीतियागि श्रीमदाचार्यरु तिळिसिरुवन्ते, ईबृहतीसहस्रदिन्द ध्यान, होम, अर्चने माडिदरे नम्म शरीरान्तर्यामियाद परमात्मनु, मत्तु तदधिष्ठान भूतराद वायुदेवरु परमप्रीतरागि 'तस्माद्वायुकृतं सर्वं क्रियते विष्णुनैव हि' एन्दुहेळिदन्ते, अनुग्रहमाडि ऐहिकामुष्मिक सुखरूप फलप्रदरागुत्तारे ॥

मत्तोन्दु विशेषवु–

मनुष्यन जीवितकालदल्लि यावनु ओंदु आवर्ति बृहतीसहस्र सहितवाद सहस्रनामगळिन्द होमवनु माडिदपक्षदल्लि, अवनिगे (100) नूरुवर्षगळु ध्यान माडिद फलवु बरुत्तदे । परमात्मनु परमप्रीतनागुत्ताने । वासुदेवर सहितनागि कूडि इरुव भगवन्तनु परमानुग्रह माडुत्ताने ।। सन्देहविल्ल ।।

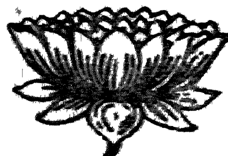
"द्वासप्तति सहस्राणि कराण्येव रमापते. ।
शताब्दानामहोरात्र दैवतान्युत्तमानि च ।।
बृहतीसहस्रवर्णानां अपि ध्यात्वाऽखिलान्यपि
शतवर्ष हरिध्यान फलमाप्नोति पूरुषः ।।" ए

श्रीमदाचार्यरु प्रमाण पूर्वकवागि व्याख्यानवन्नु माडि नम्म अज्ञानवन्नु परिहरिसि मोक्षसाधनभूतवाद परमोपकारवन्नु माडि नम्मन्नु उद्धारमाडिद्दारे ।। अत सर्वदा सर्वकालदल्लयू सर्वावस्थेयल्लियू, नम्म सर्वसर्वस्व भूतरू । सर्वज्ञरू आद नम्म श्रीमदाचार्यरु तोरिसिरुव सन्मार्गदल्लि प्रवृत्तरागि परमोपकार माडिद अवरल्लि कृतज्ञरागि अवर स्मरणेयन्नु माडुत्ता अवर ग्रन्थावलोकनवन्नु माडुत्तिरबेकु ।।

किंच-ऋग्वेदगत ऋक्कुगळु प्रायः इन्द्र शब्द पूर्वकवागिरुव प्रयुक्त देवेन्द्रनन्नु कुरि तुहेळुवदागितोरबहुदु । आदरे इन्द्रशब्दक्के=इदि=परमैश्वर्ये एंबाधातु निष्पन्न इन्द्रशब्दक्के परमैश्वर्य-विशिष्टनाद परमात्मनु एन्दे अर्थवु । यज्ञदल्लि हेळुव इन्द्र शब्दगळिगे परमात्मनेंदे अर्थ हेळबेकु मुख्यवागि-"सर्वैश्च वेदैरहमेव वेद्य., सर्वे वेदा यत्पदमा मनन्ति" इत्यादि श्रुतिस्मृतिगळिन्द परमात्मनल्लि मुख्यवृत्त्या परमात्मबोधकवु, अनन्तर कालदल्लि स्वर्गक्के अधिपतियागि नियमिसिद समयदल्लि-अवनिगे इन्द्र (शब्द) नामवन्नु कोट्टु-देवेन्द्रनादनु । "महाव्रत" वेंबो यज्ञवन्नु बृहती सहस्रदिंद माडिदमेले महेन्द्रनु आदनु "ऋक्सहस्रात्मकं विष्णोः यज्ञ इन्द्राभिवस्य हि । इन्द्रो हि प्रथमो विष्णुः यज्ञ नामा जगत्पतिः ।। महाव्रतं कर्म कृत्वा चैव नाम्ना महेन्द्रक. ।।" ईरीतियागि यार तिळदुकोळ्ळुत्तारो, अवरु सर्वपाप विमुक्तरागि विष्णु लोकवन्नु होन्दुत्तारे । ईविषयवन्नु महिदासनामकपरमात्मने तिळिसिदवनु ।।

"इत्याह भगवान् विष्णुः महिदास स्वरूपकः" इति सर्वं मङ्गलम् ।।

सर्वैश्च वैदिकपदैरपि लोकशब्दैः मेघाग्निवारिधि तलादिरवैश्च सर्वै. ।
एकः प्रमेय पर पूर्णगुणः प्रियोऽलं नारायणो मम सदैव मुनुष्टमेनु इति शम् ।।

VASISHTA VERSUS VISWAMITRA

(Magha Mahatmya Adh 27 & 28)

Sarvajna Seva Nirata, Sastra Visarada, Upanyasa Ratnakara, Dharmadhikari S M S O Sabha

Pandit Sri M RAMA RAO, B A, L T, Kumbakonam

The constant rivalry between these two sages is very well known in the early pages of the Valmiki Ramayana During their first meeting, Viswamitra was impressed with the superiority of the Brahmanic lustre of Vasishta Cursing his own Kshatriya valour in the words, Dhik balam Kshatriya-balam, he set out for becoming a sage like Vasishta by hard penance in the four quarters. After a series of trials and lapses, he succeded in not only becoming a Brahmarshi but in being hailed as such, by his own rival Vasishta

After the avatara of Sri Rama, Vasishta, as the hereditary priest of Ikshwakus, had the rare privilege of being the Guru of Rama, Not to lag behind in this honour too Viswamitra managed to take Sri Rama and Lakshmana with him and became their guru by initiating them in the mantras of Bala and Atibala and in the arts of missiles and weapons. The Ramayana puts a stop to his rivalry here but chapters 26 and 27 of Vayu Purana, Magha Mahatmya, renew it and entertain us with interesting accounts thereof (The above book in Sanskrit with 30 chapters of more than 2500 verses, is published by Gopal Narayan & Co, Bombay)

Once in the assembly of devas and sages, Indra launched the following questions: 'Who, among the jivas, is the greatest? Whom does the word, Brahman, primarily connote? Who is the foremost of Brahmarishis and Devarishis?' All others looked up to Narada for the right answers and Narada gave out, 'Sri Vayu, the Lord of Bharati, is the greatest of jivas and the word, Brahman connotes Vishnu primarily Vasishta and my humble self are respectively the foremost among Brahmarishis and Devarishis'. Everyone applauded Narada but Viswamitra got wild. He commended his first two answers but condemned the other two. He asked Narada how his claim to the honour of being a Brahmarishi was overlooked and a boaster like him could be the greatest among Devarshis. Narada replied that the dispute between him and Vasishta should be decided by Brahma alone.

Therefore Viswamitra approached Brahma along with Vasishta, who accompanied him with a smile. He placed his case before him and begged for the vindication of his rights and merits. Brahma told him to produce three witnesses in the persons of the Sun-God, sage Agastya and Sesha the serpent-king.

Viswamitra went first to Sesha and requested him to appear before Brahma as a witness in his case The latter pleaded his inability to stir out, since, at the behest of Sri Vishnu, he was bearing the whole universe on one of his thousand hoods. Then he went to Sun-God, who regretted his inability, as he was the appointed time-keeper of the whole universe. When he approached the sage Agastya, he was told, "Sri Varaha restored the earth, which was rolled like a mat and borne away to the nether - world by Hiranyaksha. Lest it should roll itself once more, he spread it out and stationed on it the guardian elephants in the north and my humble self in the south. As such I am sorry I am unable to oblige you" Viswamitra sadly returned to Brahma and reported the inability of the trio

Brahma then told Vasishta to fetch them When the parties repeated the same

[illegible] Vasishta relieved them all, by putting [illegible] universe, his [illegible] for keeping time and his [illegible] of Agastya and produced them before Brahma Now Brahma explained to them the circumstances under which they were cited as witnesses and solicited their verdict

They turned to Viswamitra and said, 'O Sire, you were not able to bring us here but Vasishta was able to do so The supremacy of either of you is clear as crystal, and upon your conscience, give the judgment yourself' Viswamitra bent his head in shame and kept dumb Dismissed by Brahma, they all went back to their respective places.

Viswamitra was burning for wreaking a terrible vengeance upon Brahma and Vasishta. He performed penance and began to make counter creations of groups of stars in the southern sky. Now an asura who was worshipping Sri Siva for attaining salvation, was told to serve human flesh to Vasishta. He courted Viswamitra's assistance in this mission. Here was an opportunity for taking the vengeance upon Vasishta. Viswamitra told the asura to first seek the post of a cook under king Saudasa Vasishta would be attending a ceremony, shortly, in his palace and that was the proper time for serving human flesh to him

The asura did as he was told but unfortunately the innocent king fell a victim to Vasishta's wrath Vasishta cursed him to become a lifelong man eater (Rakshasa) but the king took up the consecrated waters for cursing him in return, for his indiscreet act. Prevented by his chaste wife, Madayanti, he emptied the waters on his own foot, which was burnt and earned for him the name of Kalmashapada Divining the innocence of the king, Vasishta modified his curse of life long Rakshasa-hood, by limiting it to a term of a dozen years

Having thus failed in his attempt to wrong Vasishta, Viswamitra set up the Rakshasa king against his rival for devouring his hundred sons Alas ! they were all devoured and Vasishta was immersed in an ocean of grief Brahma comforted and consoled him, safeguarded his pregnant daughter-in-law against the Rakshasa with the talisman of Madhavastavaraja, a king of hymns in praise of Sri Madhava, the Lord of Lakshmi and predicted the birth of Sri Vishnu as his great grandson, Vedavyasa

Now Viswamitra had to pay a heavy price for it He was haunted and chased by a hundred ghosts He fled for life, all over the world and sought the help of all gods like the Kakasura and Durvasas, but in vain. At last Sri Siva told him to take holy baths during the month of Magha in the waters of the seven sacred rivers and mutter the prayers of Gayatri mantra. Viswamitra did so and was absolved of his sins Thenceforward he became the Mantra Drashtaa (presiding sage) for Gayatri

Again Viswamitra resumed his penance in a form more rigid than before Indra sent Cupid and his partisans to foil it but in vain When he was non-plussed, Urvasi volunteered to achieve his purpose. Indra must make the Sun and the Moon play the role of two kings on earth and raid the city of each other. He too should appear on earth as the king of a third city with Vasishta and others. She, as a refugee of one of the raided cities, would seek shelter under the roof of Viswamitra, captivate him with her charms and bring him to his presence in the form of a dog

Indra arranged for the execution of her plans with Viswakarma the celestial architect and everything went on as she had planned Viswamitra was caught in her net

and was so enamoured of her that he could never part with her even for a minute One fine morning, she craved his permission for visiting her relatives in a city near by He should not follow her as he could be mistaken for her paramour Unwilling to part with her, Viswamitra had to follow her in the form of a dog.

Accordingly she set out with him to the third city of Indra. Vasishta and others were moved to laughter and Viswamitra's shame and sorrow knew no bounds Now Indra advised him to beg Vasishta's pardon, since all the mishaps were due to his unhealthy rivalry with the high souled sage. Vasataam Uttamah, Viswamitra had no other go but to do so and Vasishta readily pardoned him.

THE MESSAGE OF THE SHANTIMANTRA

Sastranidhi, Vidyaratna, Dvaitavedantarasajna,
Dr. B. N. K. SHARMA, M A , Ph D , D Litt.,
Retired Professor of Sanskrit Ruparai College Bombay—16

Yaska the celebrated author of the Nirukta has aptly said *Nahyesha sthanor aparadha vadenam andho na pasyati* It is not the fault of the pillar that the blind man does not see it. Almost all of us are more or less blind and fail to see and understand the great spiritual truths set out in the scriptures. We repeat the passages by rote and fail to notice their true significance Our approach is superficial mechanical and formal with the result that we miss the bus It is the guru that opens our eyes to the inner significance of things, a well known passage in the *Aitareya Aranyaka* runs thus.

Parokshapriya iva hi devah, Pratyakshadvishah. The gods love the implicit and hate the explicit The writings of Sri Madhvacharya have thrown a search light upon many obscure and intriguing texts and contexts in the sacred literature of our country and helped us to drink deep at the fountain of wisdom called ''Ananda Tirtha.

Following the great Acharya came other distinguished personalities like Sri Jayatirtha, Vyasatirtha, Vijayindra 'vadiraja', Vidyadhisa etc.As Sri Jayatirtha has rightly observed it is only the gods incarnate that can bring out the full significance of the works of Madhva.

Anandatirtha Bhagavad vac asam

Vyakhyanakarmani Sura adhikarino atra Among such eminent personages who have enriched philosophy of Sri Madhvacharya by their writings is the illustrious Sri Vadiraja Svami (1480-1600) who has shed much new light upon many texts and topics connected with Dvaita Siddhanta. In this short paper I propose to introduce the reader to the beautiful way in which Sri Vadiraja has established one of the crucial tenets of Dvaita Philosophy the preeminence of Vayu as Jivottama and Devottama on the basis of one such important text What distinguishes Sri Vadiraja is the easy and appealingly facile way in which he has tried to carry conviction to even the most sceptic minded and the most begoted opponents by taking the most obvious and universally accepted texts and making them yield unsuspected results For instance there is the well known Shantimantra recited by all Vedic reciters and students of Upanishads when they begin the Vedic recitation and end it

ओं शंनो मित्र· श वरुण शनो भवत्वर्यमा ।
श न इन्द्रो बृहस्पतिः श नो विष्णु रुरुक्रम. ।।
नमो ब्रह्मणे । नमस्ते वायो । त्वमेव प्रत्यक्ष ब्रह्मासि
त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्म वदिष्यामि
ऋतं वदिष्यामि, सत्य वदिष्यामि । ओ
शान्ति शान्ति शान्ति ।।

Sri Vadiraja asks us to ponder over the order in which the gods are named in the first four lines ending with Vishnu the Urukrama (wide pacer' at the conclusion of all He then asks us to mark the reference to Vayu as Pratyaksha brahman This is not to be accepted as an identity proposition. Such identification is not extended to

the other deites Mitra or Varuna. What then is the point here in accosting Vayu alone of the Devatas as Pratyaksham brahma, What else can the object of the invocati on be, but to represent Vayu as the highest Pratika or Pratima) in and through which the supreme Brahman who is Vedavedya is to be accomplished? The manner in which the mantra proceeds is significant says Vadiraja

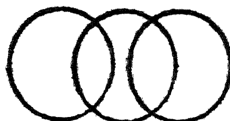
The supreme Brahman who is Veda vidya is first called upon and receive our salutation - Namo Brahmane Next to the supreme Brahman our salutation goes to Vayu who is styled Pratyaksham brahma If the Sruti intended a straightaway identity of Vayu with the Supreme Brahman the epithet "pratyaksham", would have been dispensed with as it serves no purpose The text could have been worded simply as *Nameste vayo twameva Brahma asi Twam eva Brahma Vadisyami.*

There is no special propriety in calling Vayu Pratyaksham brahma unless it be that Vayu is the Pratima (medium) in and through whom Brahman should be worshipped and meditated upon

"Te" is used to address a person directly present (2nd person) No such expression is used in referring and Brahman in Namo Brahmane Hence the conclusion should follow that the Brahman referred to in the first line Namo Brahmane is different from Vayu and as Vayu is again referred to by the additional epithet "Pratyaksham", the purpose of such a reference can only be to impress on the hearer that Vayu is the gateway ormedium of approach to the supreme just as worshippers in temples adore the idol there with garlands and jewels and burn incense before it and worship it as the best medium of approach to the *invisible deity*

This makes it clear that Vayu among the gods is the best and the nearest and most immaculate medium in and through which the supreme Being is to be meditated upon and realised by us.

Such is the simple easy and penetrating way in which Vadiraja has conveyed one of the most imporant tenets of Madhva Sastra viz, the preeminence of Vayu among the gods as the purest among them and as one of the Parasukla Traya.

THE PHILOSOPHY OF DUTY

By Prof K. T. PANDURANGI

The concept of duty figures in Indian Culture in different ways. Discharging three debts viz the debts to the gods, sages and manes is obligatory to a man. This means that performing certain religious duties, acquiring knowledge, and continuing the progeny are obligatory This covers a fairly wide range of human activity, particularly, as a member of the family and society Within the range of religious activities, the activities known as nityakarmas are obligatory. Majority of the Varna and asrama duties are of this type All these are termed as Vihitakarma or Svadharma The very expression vihita (enjoined) indicates that these are obligatory Svadharam also means the duties that one must discharge. These svadharmas for each varna and asrama are formulated keeping in mind the responsibilities of a man as a member of the family and society, and also his moral and spiritual progress as an individual The duties assigned to a man and his moral or spiritual progress are inter-linked. Further, these duties are also closely linked with the progress and welfare of the society as a whole. This being the case, discharging of one's duty or svadharma is the very breath of one's life It is this that makes the life meaningful and purposeful here and paves the way for his spiritual progress

This is broadly agreed by all schools of Indian thought and constitutes the core of the concept of duty in Indian Culture. However, there are differences in respect of leading an active life and renounciation of life, and the priorities to be assigned to these from the point of view of spiritual progress The Mimansakas hold the view that the active life is really the life and there is on need of any renounciation The highest joy one can think of can be obtained by sacrificial activity The various advantages of life also can be had by ritualistic activities The nitya karmas of course, have to be undertaken for the stability of man and society They envisage two sets of activities viz obligatory and voluntary Their concept of duty is restricted to obligatory activities only The Advaita Vedanta on the other hand, places a premium on ranounciation A man s spiritual progress can be achieved only by complete renounciation and the knowledge of the central truth The central truth is imparative and does not admit any subject - object relation Therefore all activities are opposed to it No doubt such men who do not aim at final spiritual progress can undertake activities and some of these activities are obligatory while others are voluntary But activity or duty as such has no highest philosophical significance and does not fit into the scheme of spiritual progress All activities have to be renounced obligatory or voluntary

In between these two extreme stands the other schools of Indian thought fix some or other priority to activity and renounciation

It is Sri Madhvacharya who ruled out the renunciation of activity as a necessary condition for spiritual progress. He pointed out that one should not make a confusion between the renunciation of motives and the renunciation of the activity itself What is a necessary condition for spiritual progress is the renunciation of motive or sankalpa sannyasa but not the renunciation of activity itself or karmasannyasa Svadharma or vihitakarma is obligatory for a man Inaction is as much adharma as the wrong action is Similarly paradharma is also adharma Now, it is not more mechanical performance of one's duties that constitutes svadharma but the performance of it with a correct perspective This perspective involves cartain basic factors Firstly no one should arrogate that he is the entire force behind these activities There are five factors behind every activity these are 1. Adhisthana the place, time etc 2 Karta the agent 3 Karana the instruments and aids 4 Prithak Chesta the various co-ordinating activities and 5 Daiva the unseen divine hand behind it The last factor is the most important one It is within the scheme of the over-all will of God that man is capable of functioning. This realisation naturally reduces the self-styled way of functioning and selfcentred motivation. Not to have any restricted and self-centred motive in undertaking one's duties and activities is what is called Sankalpasannyasa or motive-less activity This requires enlightened approach to every activity The enlightenment is the awareness of the highest force behind every activity viz God Thus, awareness of God as the primary or chief agent of every activity, master of all instruments and aids connected with activity, and consequently the results acruing out of every activity not belonging to the man and hence to be dedicated to God himself is the natural end of every activity Such dedication is called tyaga or Bhagavati phala Samarpana This, the concept of duty consists of four important aspects viz 1 Undertaking of right activity 2 Awareness of the chief-source i.e God behind it. 3 Eradication of self-centred motives 4 Dedication of results at the feet of God Such a concept of duty is what is called karmayoga.

The Mimamsa concept of Karma goes only by the first aspect of karma that is mere mechanical performance of karma without enlightenment, motivelessness and dedication In fact, it insists on envisaging some or other result for each activity and the agent's interest in undertaking the concerned activity for the concerned result Therefore, the question of dedication does not arise in Mimamsa On the other hand Advaita Vedanta considers enlightenment and activity as opposed to each other So long as one is involved in activity one is not enlightened, when one is enlightened he is above activity But Sri Madhvacharya does not see any conflict between the two. Undertaking one's duties with a sense of dedication and without any narrow motives is actually a means for spiritual progress. Activity is bondage if it is mechanical and selfish But it is a means of spiritual uplift if it is enlightened and self-less. Such an activity is called nivrittakarma or niskamakarma. Pursuit of such activity is karmayoga.

Complete renounciation of activity is neither possible nor desirable. Even liberated souls have activities in terms of continued devotion for God The whole confusion of conflict between karma and jnana has arisen because some people thought of the possibility of karma without jnana and vice versa. But karmayoga includes jnana or enlightenment

and jnanayoga includes karma It is only a question of degree depending upon the capacity of the man undertaking one or the other Only sanaka etc are eligible for jnanamarga but not all

Therefore, the concept of duty is not merely a social or religious concept but it is a philosophical concept in Indian Culture It is invested with a rich socio-philosophical meaning so as to enable man to undertake his duties both for his welfare here and the spiritual welfare The concept has attained its full development in Sri. Madhva's Philosophy.

When the individual know that the Lord is the Master, his egotism is under control and he knows that his being, knowledge, activity, power are all His giving He knows that he is only an imperfect reflection of the Lord The Lord is the prototype (Bimba). This relation has to be carefully understood It is one of utter dependence on the Lord. Any initiative in the pratibimba is governed by and made possible by the action in the prototype "The Lord is the creator, sustainer bestower, of sleep in our daily life to overcome our fatigue and the provider of refuge at the time of deluge, the instructor of men by providing not only the classification of the Vedas, but authoring the Brahma Sutras to disclose the meaning of the Vedas He is the bestower of moksa" In fact He is the one who inspires love for us in our wife and children Jayatirtha exclaims that He is our friend, Lord and Preceptor The fivefold scheme instructs us as to how we should conduct in life, to live in amity with our fellowmen and to attain the feet of the Lord The scheme of five fold differences is the guide line for safe, sane, sober spiritual living

विश्वस्योदयमातनाति तदनु त्राण विधत्ते पुन
सौख्याप्तीतरहानिसाधनमलं वक्ति श्रुतीर्व्यंडजयन् ।
साप प्रापयति श्रमापहृतय कल्पावसाने लय
त देव पितरं पति गुरुतम वन्दे रमावल्लभम् ॥

Sri Madhva's Scheme of five fold Differences (Pancha Bheda) and its Significance

by Dr P. NAGARAJARAO

Sri Madhva outlines, a scheme of **Five Fold Differences**, as ultimate and absolute The Lord is absolutely different from the souls The souls are different from one another, the world of matter is different from the Lord and the Souls and particles of matter are different from one another. No two things are alike There s no telescoping of one object into another Objects are different from one another and so are their characteristics

भिन्नाश्च भिन्नधर्माश्च पदार्था निखिला अपि ।
जीवेशयो भिदा चैव जीवभेद परस्परम् ।
जडेशयोर्जडानाञ्च जडजीवभिदा तथा ।
पञ्च भेदा इमे नित्या सर्वावस्थासु नित्यश. ।
मुक्तानां च न हीयन्ते तारतम्य च सर्वदा ॥

Sri Madhva's scheme of the **five fold differences** is not a mere abstract, metaphysical concept unrelated to human life Its interest is not merely theoretic, speculative and analytical It has enormous significance for our conduct in human life and understanding man-man, man–god relation

The average human being imagines that **he is his body** (Dehatma bhava). One has only to look at the way one meticulously strives to adorn one's body and conform to (even inconvenient) dress regulations This arises from the dehatma bhava Sri Madhva cautions us that we are **not our body** We are not insentient matter (Jada). We have a certain responsibility and a limited degree of freedom, a creed and a code of conduct to be observed We have purpose in life and a goal to achieve This is the distinction between matter and the soul It saves us from idly resigning ourselves to endless inactivity and becoming victims of Fatalism, sapped of all our initiatative and effort.

The difference between soul and soul is significant It gives a fatal knock to the teadful, unreal and misleading doctrine of the equality of all men We are all essentially unequal in all respects-i.e. Our talents, our moral sense, and dispositions When we conduct our life with this perspective, in view we will be tolerant of others and imbibe humility and not outstrip our limits and avoid frustration. The doctrine of the difference between the souls gives us the knowledge of the ordered universe with a determined hierarchy This knowledge instils in us willing obedience to superiors and makes life's going easy and natural.

The difference between the Loard and the soul gives us the true knowledge of our finitude and utter dependence on the Lord We are ever the servants of the Lord. Dasas We are for ever. There was never a time when we were not dasas and there will be no time when we won't be dasas. Our being is dasatva.

दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः ।
अतोऽहमपि दासस्ते कृष्ण कृष्ण जगद्गुरो ॥

Pancharatra

THE GREATNESS OF SHRI MADHWACHARYA

(Vidyabhaskar Madhavacharya S, Katti, M Sc,
B T, Retd, Professor and Head of the Department, Karnatak College Dharwar)

It is an accepted fact that a tenet becomes valid and deserves to be accepted only when it is supported by correct and sufficient evidence

(मानाधीना मेयसिद्धि)

Different schools of Philosophy putt forth tenets that are quite opposite and are incompatible or ir-reconcilable with one another Each school has got to advance sufficient evidence to prove its tenets and make them acceptable to others. If a tenet is to be accepted without any evidence, why should not the 'son of a barren woman or the horns of a hare' be accepted? It is therefore obvious that every School should advance evidence to establish the validity of its tenets.

The importance and the necessity of the evidence cannot be over-rated not only in philosophy but in every walk of life So any philosophical discussion should begin with a critical analysis and establishment of real evidence or tool of correct knowledge. If a discussion is begun without any understanding of true evidence, the discussion is bound to be merely a talk in the air and cannot lead to any valid conclusion. Such discussion may be compared with the quarrel between a deaf and a blind person about a musical performance of an actor. The deaf person is giving his opinion about the quality of the music and asserting it and the blind person is giving his opinion about the beauty of the actor and asserting it with equal vehemance

It should be noted that most of the discussions at present in the political field are of this nature and are naturally futile. The conclusions are dictated mostly by might or other unholy means and not by right. Many a time the evidence that is put forth or the tool of knowledge (प्रमाण) that is resorted to, is inherently incapable of deciding the point at issue.

The A B C therefore of any discussions should be to fix the tools of knowledge and to decide their scope and limitations The Pramana Vichara should necessarily precede the Prameya Vichara Once the tools of knowledge are decided and their scopes well defined, the proof or the establishment of any particular tenet will be smooth selling Otherwise the discussions will be drifting aimlessly in troubled waters.

This point which has to be accepted by all thinkers all over the world, unfortunately has not been attended to, with due prominance, by other thinkers except our great Madhwacharya If we throw a casual look at any of his works, we realise that he does not take anything for granted in his discussion.

In Geometry the Proof of the tenth theorem is based upon the previous nine theorems, i.e while proving the first theorem nothing is taken for granted. Similarly Shri Madhwacharya in his works like Vishnu Tatwa Vinirnaya does not assume any thing but starts right from the bottom i. e. the fundamentals He shows that the Pramanas or the tools of correct knowledge are three and three only

Perception (प्रत्यक्ष) Inference (अनुमान) and verbal Authority (आगम) Those that are real Pramanas are incorporated in these three and those that cannot be incorporated in these three, are not Pramanas at all and do not lead to real knowledge. He has further analysed and fixed the scope and limitations of these three Bramanas While deciding tho nature of the objects amenable to perception, the Pratyaksha is the supreme Pramana. This means that a thing established by the flawless perception cannot be nullified by any other tool of knowledge"

"न च प्रत्यक्षसिद्ध अन्येन केनापि बाध्य दृष्टम्"

"This is how Sri Madhwacharya puts it. Can anything be more rational than this?

अनुमान or inference should be used with caution as a tool of correct knowledge. Its very name indicates that it becomes a valid tool only when it is based upon flawless Prathyaksha or Agama

(अनमूल्य मान अनुमान)

प्रत्यक्षागमम ह्यान्यात् अनुमान प्रमाणतां ।

यनि नैवान्यथा नस्य नियतत्व-क्वचित् भवेत् ॥

If there is no backing of Prathyaksha or Agama an inference or Anumana like an un-bridled horse leads us any where and lands us in perverted knowledge and peril

The present discussions being mostly based as they are on unbridled inference lead only to quarrel and un-warranted decisions. It is the understanding and presumption of many that the idea of Apourusheya Vakya अपौरुषेय वाक्य is only a blind belief and has no logical basis Each system has based its philosophy on a work written by some anfficient person. Shri Madhwacharya has shown by cogent and irreputable arguments that a book written by an author (पौरुषेय वाक्य) is not reliable as its validity is vitiated by the possibility of numerous defects of the author It is impossible by mere reasoning to prove that an author is free from all defects and endowed with all qualities that are necessary for the validity of his work. So the idea of Apourusheya Vakya or unwritten work is not a mere assumption but is an unavoidable necessity to establish any tenet that is beyond the scope of perception.

न चापौरुषेय वाक्य विना।

सर्वंपमयाभिमनधर्मादिविद्धि ।

Having thus established the existance and validity of Apourusheya Veda, Shri Madhwacharya goes in to prove the tenets on the basis of this valid Veda, just as a mathematician proves some theorems and by making use of them proves the others So the idea of Apourusheya Veda and its validity is not a blind belief and a negation of logic but is a sound conclusion of irrefuable logic.

Shri Narayana Panditacharya has stated in Sumadhwa-Vijaya that Shri Madhwa's Philosophy is irrefutable at all times. There is nothing 'over' or wrong in this statement. Because Shri Madhwacharya has first proved the nature of tools of correct knowledge and then has every where based his conclusions on the solid foundations of these tools. To refute a philosophy, is to show that there is no evidence or reasoning behind it There is not a single statement in Madhwacharya's works which is not immediately corroborated by proper and sufficient evidence Thus it becomes possible for any person at any time to refute Madhwa Philosophy This is the greatness of Shri Madhwacharya and his works. One will realise fully this greatness by studying in detail Shri Vishnu Tatwa Vinirnaya and his other works We should be proud of Shri Madhwacharya not because we are born Madhwas but because Shri Madhwacharya is really great and we have the fortune of being the Madhwas.

శ్రీ వెంకటేశాయ నమః

జగత్తు సత్యము

సుస్వరం, గోపాలకృష్ణాచార్యులు

తిరుపతి.

విఘ్నౌఘవారణం సత్యాశేష విశ్వస్య కారణమ్।
కరుణాసింధు మానన్ద తీర్థ బంధుం హరిం భజే॥

ధర్మ అర్థ కామ మోక్షము లనెడి, చతుర్విధ పురుషార్థములలో మోక్షమను పురుషార్థమును అపేక్షించు సకల సజ్జనులకు, ఈ ప్రపంచము యొక్క సృష్ట్యాదులకు కారణుడైన శ్రీ పరమాత్ముని ప్రీతి అత్యావశ్యకముగా నున్నది. ఆ పరమాత్ముని ప్రీతిలేని యెడల అతనికి అధీనమైన మోక్షము మనకు దొరకదు మహారాజు యొక్క ప్రీతిలేనివానికి ఆ రాజుకు అధీనమైన కొలువు (ఉద్యోగము) మరియు ధనము మొదలగు అపేక్షితములైన వస్తువులు దొరుకుటలేదు అనునది ఈ విషయమున దృష్టాన్తముగా చెప్పవచ్చును. ఇట్లైే పరమాత్మునికి మన యందు ప్రీతి కలుగుటకు ఆ పరమాత్ముడు సకల జగత్తుకు కారణుడు, మరియు రక్షకుడు సంహారకుడు, అందరికిని ప్రేరకుడు, జ్ఞానాజ్ఞానములను సంసారబన్ధ మోక్షములను ఇచ్చువాడు, అను జ్ఞానమును పొంది శాస్త్రోక్త ప్రకారముగ ఉపాసనచేసి, అతని దర్శనమును సంపాదించుటే ముఖ్య కారణముగా నున్నది. ఈ జగత్తుయొక్క జ్ఞానము లేనివానికి, పరమాత్ముడు నానావిధమైన జగత్తు యొక్క సృష్ట్యాదులకు కారణుడను జ్ఞానము కలుగుటలేదు, గనుక జగత్తుయొక్క స్వరూపము తెలియుట అత్యావశ్యకమైనందున, జగత్తు యొక్క స్వరూపము వివరించబడు చున్నది

ఈ జగత్తు చేతనాచేత భేదముతో రెండు విధములుగా నున్నది. రెండు విధములైన జగత్తు సత్యముగాను శ్రీ పరమాత్మునికి అధీనముగాను ఉంటున్నది సృష్టి స్థితి సంహార, నియమన, జ్ఞాన, అజ్ఞాన బంధ మోక్షములకు శ్రీ మహావిష్ణువే కారణుడు, మరి ఎవరును కాదు అని శ్రీమదానంద తీర్థ భగవత్పాదాచార్యులవారు సప్రమాణముగా సిద్ధాంతీకరించియున్నారు.

కొందరు చేతనాచేత నాత్మకమైన ప్రపంచమున చేతనము ఒకటే సత్యమైనదనియు, అచేతన ప్రపంచమంతయు, మిథ్యా అని చెప్పుదురు. మిథ్యా అనగా లేదు అని అర్థమగుచున్నది. ఇది ప్రాజ్ఞ సమ్మతము కాలేదు. ఏ వస్తువు ప్రత్యక్షము అనుమానము, శబ్దము (ఆగమము) అను మూడు ప్రమాణములకు గోచరమగుటలేదో ఆ వస్తువును లేదు (మిథ్యా) అని చెప్పుట ఉచితముగా నున్నది ఈ ప్రత్యక్షానుమాన శబ్ద ప్రమాణములకు గోచరమై అందరి అనుభవమునకు విషయమైన ప్రపంచమును మిథ్యా (లేదు) అని చెప్పుట సరికాదు ప్రత్యక్షము ప్రపంచమున్నదని గ్రహించుట నిజముగా నేయున్నది

ఇట్లుండినను కొందరు ఈ ప్రత్యక్షముచేతనే ప్రపంచము ఉన్నదని నిశ్చయించుటకు సాధ్యముకాదు. ఎందువలననగా "ఏకమేవా ద్వితీయం బ్రహ్మ" "నేహనానాస్తి కించన" "ప్రపంచో యది విద్యేత" మొదలగు వేదవాక్యములు, పరబ్రహ్మ ఒక్కడే సత్యమైన వస్తువు. ఇతర సకల ప్రపంచము మిథ్యా అని తెలుపుంచే ఇట్టి వేదవాక్యములకు విరుద్ధమైన ప్రత్యక్షము ప్రమాణము కానేరదని చెప్పుటయే యుక్తముగానున్నది. ఇటువంటి ప్రమాణము యొక్క విరోధముండినను, ప్రత్యక్షము ప్రమాణమగు పక్షములో అందరికి చంద్రమండలము ఒక జానెడు మాత్రమే కొలతకలిగి ఉన్నది అను ప్రత్యక్షము ప్రమాణము కావలసివచ్చును చంద్రమండలము జానెడంతనే అని కనబడినను, "అష్టాశీతి సహస్రాణి విస్తీర్ణో సోమనా

మండలము ఏబై ఎనిమిది (58) యోజనముల విస్తారము కలిగియున్నది, అని నిశ్చయించియున్నారు

ఈ రీతిగ నిశ్చయించి ఉండుటవలన శ్రుతి విరుద్ధమైన ప్రత్యక్షము అప్రమాణమని సిద్ధమగుచున్నది అందువలన పైన ఉదహరించిన "ఏకమేవా ద్వితీయం" మొదలగు శబ్దప్రమాణములకు విరుద్ధమైన జగత్తు సత్యమైనది అని గ్రహించు ప్రత్యక్షము అప్రమాణమని ఎందుకు చెప్పకూడదు? అని కొందరు సందేహపడుదురు

ఉత్తరము సకల ప్రపంచము మిథ్యా అని చెప్పవలసినచో జగత్తు సత్యము, అను మనయొక్క ప్రత్యక్షానుభవము అప్రమాణమనెడి నిశ్చయము అత్యావశ్యకము ఇట్టి నిశ్చయము ఎన్నటికిని వచ్చుటలేదు, ఎందువలననగా ఒక రజ్జువు (పగ్గము) దూరమున ఉండునప్పుడు దానిని చూచి సర్పము (పాము) అని ఒకప్పుడు ప్రత్యక్షానుభవము తప్పుటకలదు తరువాత దాని సమీపమునకు పోయి చూచినప్పుడు ఇది సర్పము కాదు. సర్పమని నేను భ్రమించితిని. అని తెలియుచున్నారు. తరువాత పగ్గమునందు పాము అను జ్ఞానము భ్రమ అని నిశ్చయించుకున్నారు

ఈ రీతిగ జగత్తులేదు అను జ్ఞానము మనకు కలిగినచో, జగత్తు సత్యమైనది అను జ్ఞానము భ్రాంతి అని నిశ్చయించ వచ్చును. ఇట్టి జ్ఞానము కలుగుటలేదు. గనుక మన యొక్క ప్రత్యక్షానుభవము భ్రాంతి అని నిశ్చయించుటకు ఉపాయమే దొరుకుటలేదు. "ఏకమేవా ద్వితీయం" "నేహ నానాస్తి కించన" ఇత్యాది శ్రుతులు జగత్తును మిథ్యా అని చెప్పుచున్నవి. గనుక మనకు కలిగిన జగత్తు సత్యమను జ్ఞానము భ్రమ అని చెప్పుచున్నామని కొందరు చెప్పుదురు. ఇది సరికాదు "ఏకమేవా ద్వితీయం" మొదలగు శ్రుతులకు అర్థమును నిశ్చయించుటలో పూర్వాపరములను చూడక ఆ వాక్యములను మాత్రం ఆధారం చేసుకొని జగత్తు మిథ్యా అని చెప్పుట సరికాదనియు "ఉపక్రమోప సంహారౌ అభ్యాసః అపూర్వతాఫలం। అర్థవాదోప పత్తీచ లింగం తాత్పర్య నిర్ణయే॥ అని నియమముండుటచే సత్యమని చెప్పుచున్నవి గాని మిథ్యా అని తెలుపుటలేదు అని శ్రీమదానందతీర్థ భగవత్పాదాచార్యులవారు చక్కగ సిద్ధాంతీకరించియున్నారు

ఈ జగత్తు వాస్తవముగా లేనప్పుడు ఉన్నది అని తోచుటకు కారణమేమను దానికి అద్వైతులు ఈశ్వరుని యందు మాయా అను శక్తి ఉన్నదనియు ఆ శక్తితో ఈశ్వరుడు మనకు ఈ జగత్తు సత్యమను భ్రమను కలుగ చేయుచున్నాడనియు ఉత్తరమును చెప్పుచు, ఈ విషయమున ఒక ఉదాహరణమును చెప్పుచున్నారు అది ఎలాగనిన- ఇంద్రజాల విద్యను నేర్చిన మాంత్రికుడు తన యందుండు మాయాశక్తితో ఒక మామిడి విత్తనమును ముందు పెట్టుకుని చూపరులకు మామిడిచెట్టు అను భ్రమను కల్పించుచున్నాడు ఆ రీతిగనే పరబ్రహ్మ మనకు జగత్తు సత్యమనే భ్రమను కలిగించుచున్నాడు, అని చెప్పుదురు. ఇది సరికాదు, ఈశ్వరుడు సర్వజ్ఞుడు అని అందరు అంగీకరించి యున్నారు, గనుక సకల ప్రపంచజ్ఞానము కలిగిన ఈశ్వరుడు మాయచే ప్రపంచమును సృష్టి చేయుచున్నాడని ఒప్పుకొనవలసి వచ్చుచున్నది. ఈ ప్రపంచము ఈశ్వరుని మాయచే మనకు తెలియుచున్నట్లైతే, ఈశ్వరునికి ఈ ప్రపంచముయొక్క జ్ఞానమే లేదని చెప్పినట్లగుచున్నది ఐంద్రజాలిక పురుషుని మాయాశక్తిచే కల్పితమైన మామిడిచెట్టు మొదలగు వస్తువులు ఇతరులకు కనబడుచున్నవి గాని ఐంద్రజాలిక పురుషునికి కనబడుటలేదు అనునది అందరికిని తెలిసిన విషయము ఇట్లుండగా శ్రీ పరమాత్మునికి కనబడుచున్న ఈ ప్రపంచము ఈశ్వర మాయా కల్పితమని చెప్పుట సరికాదు. పరమాత్మకు ఐంద్రజాలిక పురుషునికివలె ప్రపంచము కనబడుటలేదు అని చెప్పినచో, పరమాత్మునికి సర్వజ్ఞత్వములేదని చెప్పినట్లగుచున్నది గనుక, మాయాకల్పితముకాదు సత్యమే అని నిశ్చయించవలయును మరియు దూరమునుండి ఒక రజ్జువు (త్రాడు)ను చూచి సర్పమను భ్రమ జ్ఞానము కలుగుచున్నది! దగ్గరకు వెళ్ళి చూచినచో సర్పము ఉండుటలేదు ఈరీతిగ ప్రపంచమున్నది అని మనకు తెలిసినను, శాస్త్రములను పరిశీలించిన తర్వాత ప్రపంచము లేదని నిశ్చయము కలుగుచున్నదని కొందరు చెప్పుదురు ఈలాగున చెప్పినను వారికి ఇటువంటి కలుగుటలేదు రజ్జు

నారాయణ పండితాచార్యులవారు తమ మణిమంజరియను గ్రంథమున మంగలాచరణశ్లోకమునందు 'శ్రీమదానంద తీర్థార్యవల్లభం' అని సూచించిరి.

"శ్రీమాంశ్చాసౌ ఆనందతీర్థశ్చ శ్రీమదానంద తీర్థః ఆర్యః (గురుః) ఏషాం అస్తీతి శ్రీమదానంద తీర్థార్యవంతః ఆచార్యమతానుయాయినః ఆచార్య భక్తాశ్చ తైరేవ లభ్యతే ప్రాప్యతే ఇతి శ్రీమదానందతీర్థార్యవల్లభః గోవిందః ఏతద్విరుద్ధసిద్ధాంతానుయాయినః గోవిందం నప్రాప్నువంతి మోక్షంచ ఇతి తాత్పర్యార్థః॥

"నతద్వాక్యసమంశాస్త్రం, అను పెద్దల వాక్యానుసారము దీనికి మించిన శాస్త్రము వేరొకటి లేనందున మధ్వమతమున జన్మించిన మనమందరము తప్పక ఈ శాస్త్రమును నెరుగవలెను. అప్పుడే మానవజన్మకు సార్థకత గలుగగలదని నా స్వల్ప బుద్ధికి తోచినంత తెలుపుచు ఏ త్రక శీతిచేసి ఇంతటితో విరమించెదను.

S. నాగరాజ భాస్కరాచార్
సాహిత్య శిరోమణి, ఆంధ్రవిద్వాన్,
రిటైర్డు సంస్కృతాంధ్ర పండితుడు,
మదరాసు. 4.

గలవారు బ్రహ్మాది సమస్త జీవులు. నిత్యముక్తురాలగు లక్ష్మీదేవి దేహనాశములేనిది యగుటచే అక్షరశబ్దవాచ్యురాలు. ఈ రెండు తెగలవారికంటెను భిన్నుడు పరమాత్మ ఉత్తమ పురుషుడు (నేనే శ్రీకృష్ణుడను) మూడు లోకములందు సర్వత్రవ్యాపించి యీ ప్రపంచమునందు సర్వత్ర వ్యాపించి యీ ప్రపంచకమునకు ధారణపోషణాదుల జేయుచున్నాను అట్టినేను క్షర పురుషులను మీఱియున్నాను. అక్షరశబ్దవాచ్యురాలికంటెను ఉత్తముడనై యున్నాను అందుచేతనే నాకు లోకమందును వేదములందును పురుషోత్తముడని ప్రసిద్ధికలదు. ఇట్లు తెలిసికొనినవాడే సర్వవేదములనెరిగినవాడు అటువంటి భక్తుడు కడపట నా యొద్దకు వచ్చిచేరును" అని స్పష్టముగ తన సర్వోత్తమత్వమును తెలిపియున్నాడు.

శ్రీకృష్ణుని విశ్వరూపమును దర్శించి యాశ్చర్యచకితుడైన యర్జునుడు శ్రీకృష్ణుని పలు విధముల స్తుతించి చివరకు-

"నత్వత్సమోఽస్త్యభ్యధికః కుతోఽన్యో

లోకత్రయేఽప్యప్రతిమ ప్రభావ

మహామహిమోపేతుడగునోస్వామీ! నీకు సమానుడు వేరొకడులేడు ఇట్లుండ నీకంటె నధికుడెట్లుండును" అని నుడివెను.

శ్రీమధ్వాచార్యులవారు తమ ద్వాదశస్తోత్రమునందు "శృణుతామలసత్యవచః పరమం శపథేరితముచ్ఛ్రితబాహుయుగం! నహరేః పరమో నహరేః సదృశః పరమస్తు సదా చిదాత్మగణాత్॥ "యదినామ పరోన భవేత్స హరిః కథమస్యవశే జగదేతదభూత్॥" యదినామ నతస్యవశే సకలం కథమేవతు నిత్యసుఖం నభవేత్॥" రెండు భుజములను పైకెత్తుకొని శపథముచేసి చెప్పుచున్నాను శ్రీహరి కంటెను ఉత్తముడును, సమానుడును నయినవాడు మరియొకడు చేతనవర్గములో నెన్నటను లేడు అతడే సమస్త చేతనులకంటెనుత్తముడు శ్రీహరి సర్వోత్తముడు కానిచో ఈ ప్రపంచము యతనియాధీనముగ నుండగలదు? అతనికి ఈ ప్రపంచము లోబడి నిచో లోకమందలి సమస్త జనులు ఎల్లప్పుడు సుఖము [illegible] అట్టు లేనందున శ్రీహరి

సర్వోత్తముడనియు, ప్రపంచ మంతయు నతనికి లోబడి యున్నదనియు సిద్ధించుచున్నది" అని ఘంటాఘోషముగ నుడివి యున్నారు.

శ్రీవిష్ణుసర్వోత్తమత్వముతోపాటు ఈ క్రింది విషయములను కూడ తప్పక మనము తెలిసికొనవలెను.

వేద ప్రతిపాద్యుడైన శ్రీవిష్ణువే సర్వోత్తముడైన మహాచేతనము. అతడనే పరమాత్మ సృష్టి స్థితి, లయాదులకు ముఖ్యకారణుడగు సర్వశక్తి సంపన్నుడు. అవ్యక్త తత్త్వములైన జీవప్రకృతులను నియమించు సంపూర్ణ స్వాతంత్ర్యుడు. బ్రహ్మాండమునందు జరుగుచుండు సర్వకార్యములకును ముఖ్యకారణుడు కాలముయొక్క భూత భవిష్యద్వర్తమానములనే కాక సర్వజీవులయొక్క స్వభావయోగ్యతలను సంపూర్ణముగా నెరిగిన సర్వజ్ఞుడు కావున వారివారి స్వరూపానుసారముగ ప్రకృతి గుణములచే బంధించి సుఖదుఃఖ జ్ఞానాజ్ఞానాది ఫలముల నొసగును. ఫలప్రదానవిషయములో నెట్టి పక్షపాతములేని దోషరహితుడై యున్నాడు సృష్టిస్థితి లయాది సర్వకర్తృత్వములు కలిగియుండియు వ్యక్తిప్రయోజనము కొరకుగాని తనకెట్టి కోరిక తీర్చుటకుగాని యీ కార్యములను చేయుటలేదు. కావున నెట్టి కర్మబంధములును లేని నిత్యముక్తుడు. క్షరాక్షర చేతనులయందంతర్యామియై యుండి వారియందు సర్వప్రేరకుడుగానుండి సర్వకార్యములను చేయించుచున్న సర్వప్రేరకుడు స్వభావనాశము దేహనాశము దుఃఖప్రాప్తి అస్వాతంత్ర్య అవివేక జీవప్రకృతులంక తెవదియైనవిగాని తనలో వసమైనవిగాని మరి యొక తత్త్వమెట్టి పరిస్థితులందుగాని లేనివాడు.

విష్ణుసర్వోత్తమత్వముననే వాయుజీవోత్తమత్వము కూడ మనము తప్పక తెలిసికొనవలెను ఇదికూడ మోక్షప్రాప్తి కారణము. జీవోత్తముడగు వాయుదేవుని మూడవ యవతారమగు శ్రీమధ్వాచార్యులచే రచింపబడిన గ్రంథములందే ద్వైతసిద్ధాంతము చక్కగ వివరింపబడియున్నది ఇట్టి సిద్ధాంతము ఇతర మతాచార్యుల గ్రంథములందెట్టును గానరావు. కనుక శ్రీమధ్వాచార్యుల సిద్ధాంతమునవలంబించి భగవదుపాసన జేయు భక్తునకే భగవదనుగ్రహము గలిగి మోక్షము లభించునుగాని యితరులకు లభింపదనుట నిర్వివాదాంశము. ఈ విషయమును శ్రీ

నారాయణ పండితాచార్యులవారు తమ మణిమంజరియను గ్రంథమున మంగలా చరణశ్లోకమునందు 'శ్రీమదానంద తీర్థార్యవల్లభం' అని సూచించిరి.

"శ్రీమాంశ్చాసౌ ఆనందతీర్థశ్చ, శ్రీమదానంద తీర్థ: ఆర్యః (గురు:) ఏషాం అస్తీతి శ్రీమదానంద తీర్థార్య వంతః ఆచార్యమతానుయాయిన: ఆచార్య భక్తాశ్చ. తైరేవ లభ్యతేప్రాప్యతే ఇతి శ్రీమదానందతీర్థార్యవల్లభః గోవిందః ఏతద్విరుద్ధసిద్ధాంతానుయాయినః గోవిందం నప్రాప్నువంతి మోక్షంచ ఇతి తాత్పర్యార్థః॥

"నతద్వాక్యసమంశాస్త్రం, అను పెద్దల వాక్యాను సారము దీనికి మించిన శాస్త్రము వేరొకటి లేనందున మధ్వమతమున జన్మించిన మనమందరము తప్పక ఈ శాస్త్రమును నెరుగవలెను. అప్పుడే మానవజన్మకు సార్థ కత గలుగగలదని నా స్వల్ప బుద్ధికి తోచినంత తెలుపుచు విస్తర భీతిచేనింతటితో విరమించెదను.

S. నాగరాజ భాస్కరాచార్
సాహిత్య శిరోమణి, ఆంధ్రవిద్వాన్,
రిటైర్డు సంస్కృతాంధ్ర పండితుడు,
మదరాసు. 4.

శ్రీ విష్ణుసర్వోత్తమత్వజ్ఞానమే మోక్షప్రాప్తికి కారణము

సాక్షాత్తు మహావిష్ణువు యొక్క అవతారమైన శ్రీ వేదవ్యాసమహర్షి కాలబలముచే లోకములోని సజ్జనుల యందు అజ్ఞానము ఆవరింపబడి సమీచీనజ్ఞానము క్షీణముకాగా ఇట్టి జనులయందు కృప గలిగిన బ్రహ్మాది దేవతలచే ప్రార్థింపబడి గొప్ప రాసులుగానున్న వేదములనుండి కొన్ని భాగములను తీసికొని ఋగ్వేదము, యజుర్వేదము సామవేదము అధర్వవేదము అను పేర్లచే నాలుగు భాగములనేర్పరచెను. ఈ వేదములను సంపూర్ణముగ పఠించి యందలి సారమును దెలిసికొనుటకు జనులకు శక్తి లేకపోయెను. దీనిని గ్రహించి శ్రీవేదవ్యాసులవారు సర్వవేదార్థముల నిర్ణయించునట్టి బ్రహ్మసూత్రములను రచించిరి ఈ సూత్రములకు ఇరువదియొక్క మంది భాష్యకారులు ప్రత్యేకముగా భాష్యములను రచించిరి. కాని వీని మూలమున సూత్రకారుల ముఖ్యాశయములు వ్యక్తములు కాలేదు. అందుచే శ్రీ వేదవ్యాసులవారు జీవోత్తములగు శ్రీ వాయుదేవునకు తన యాశయములను స్పష్టపరచు బ్రహ్మ సూత్రములకు భాష్యమును రచించుట కాజ్ఞాపించిరి

వారి యాజ్ఞానుసారము వాయుదేవుడు శ్రీ మదానంద తీర్థులను పేరనవతరించి బ్రహ్మసూత్రములకు నిర్దుష్టమయిన భాష్యమును రచించిరి ఇట్లు వీరు మొత్తము ముప్పదియేడు గ్రంధములను రచించిరి వీరికి మధ్వాచార్యులనియు మరియొక నామధేయము.

వీరు స్థాపించిన మతమునకు ద్వైతమతమని పేరు. ఇందు విష్ణువు సర్వోత్తముడు, ప్రపంచము సత్యము, జీవులు పరస్పరము భిన్నులు, తారతమ్యముగలవారు విష్ణువునకు అనుచరులు పంచభేదతారతమ్యము, మోక్షము విష్ణువునందు చేయబడు నిర్మలభక్తి సాధనము తద్ద్వారా భగవంతుని యనుగ్రహము కలుగును - అనంతరము మోక్షము గలుగును. ఈ విషయమున ప్రత్యక్షానుమానాగమములు ప్రమాణములు సమస్త వేదములయందు శ్రీవిష్ణువే సర్వోత్తముడని తెలియుచున్నది

ఇవి యీ మతమునందలి ప్రధానాంశములు ఇందు విష్ణువు సర్వోత్తముడనుటకు ప్రమాణములైన వేదవాక్యములనేకములు గలవు -'అగ్నిర్వై దేవానామవమో విష్ణుః పరమః' 'సతే విష్ణో జాయమానో నజాతో మోవ హిమ్న పరమంత మాప' 'యోదేవానాం నామధా ఏక ఏవ' ఇత్యాదులు పురుషసూక్తమున విష్ణువే సర్వోత్తమ డని చెప్పబడును ఇందులకు స్మృతివాక్యము - 'తస్మాల్లోకే మహారాజా రామ ఏవాభిధీయతే! యథాహి పౌరుషే సూక్తే విష్ణు రేవాభిధీయతే॥' అని

స్మృతి వాక్యములు - శ్రీ కృష్ణుడు అర్జునుని గూర్చి గీతయందలి పదునైదవ యధ్యాయమున - "ద్వావిమౌ పురుషౌలోకే క్షరశ్చాక్షర ఏవచ, క్షరస్సర్వాణి భూతాని కూటస్థోఽక్షర ఉచ్యతే॥ ఉత్తమః పురుషస్త్వన్యః పరమాత్మేత్యుదాహృతః, యో లోకత్రయ మావిశ్య బిభర్త్యవ్యయ ఈశ్వరః ॥

యస్మాత్ క్షరమతీతోఽహ మక్షరాదపి చోత్తమః।

అతోఽస్మిలోకే వేదే చ ప్రథితః పురుషోత్తమః॥

యోమా మేవమసం మూఢో జానాతి పురుషోత్తమ

ససర్వవిద్ భజతిమాం సర్వభావేన భారత॥"

లోకమునందు పురుషులు (చేతనులు) క్షరులు అక్

వును చూచి సర్పమని భ్రమ కలుగవలయునంటే రెండు కారణములు సత్యముగా నుండున్నది. రజ్జువు ఒక సత్యమైన కారణము. రెండవది సర్పము ఒక సత్యమైన కారణము. రజ్జువును చూచి సర్పమని భ్రమించి సమీపమునకు పోయి చూచినతర్వాత రజ్జువులేదను జ్ఞానము ఎవరికిని కలుగుటలేదు. గనుక సర్పమనే భ్రమకు కారణమైన రజ్జువును సత్యమైనదని అందరు ఒప్పుకొనియున్నారు. సత్యమైన సర్పమును ఎవడు చూచివుండునో అతనికి రజ్జువునుచూచి సర్పమను భ్రమ కలుగును. సర్పమును ఎన్నడు చూడనివానికి ఇది సర్పమను భ్రమ కలుగుట లేదు. గనుక సత్యమైన సర్పము ఒకటి ఉండవలయును మరియు దానిని అతడు చూచి యుండవలయును అను నవి అందరికిని అనుభవసిద్ధమైన విషయము ఇదేరీతిగ ప్రపంచమున్నది అని భ్రమ కలుగవలయునంటే సత్యమైన రెండు ప్రపంచములను ఒప్పుకొనవలసి వచ్చును. ప్రత్యక్ష గోచరమైన ఈ ప్రపంచమును సత్యమని చెప్పుటయందును ఈ ప్రపంచజ్ఞానము భ్రమకాదని చెప్పుటయందును క్లేశమును పొందు జగన్మిథ్యాత్వవాదులకు రెండు ప్రపంచములను సత్యమని ఒప్పుటలో చాల క్లేశము కలుగుట సహజమే అని పండితులు పర్యాలోచనచేసి ఈ మతమును ఉపేక్షించుచున్నారు

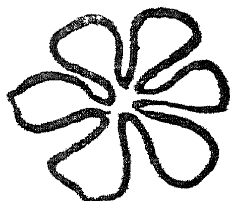
ప్రపంచము సత్యమను జ్ఞానము భ్రమాత్మకము ప్రపంచము మిథ్యా అని నిర్ణయించవలసిఉంటే రెండు సత్యమైన వస్తువులు ఆవశ్యకమని చెప్పవచ్చునేగాని రెండు ప్రపంచములు సత్యమని ఒప్పుకొనవలయునని చెప్పుటకు కారణమేమని ఒకప్రశ్న కలుగవచ్చును. దీనికి సమాధానము భ్రమ కలుగవలయునంటే సమానముగాను సత్యముగాను ఉండు రెండు వస్తువులు ఉండవలయును రజ్జువునందు సర్పమను భ్రమ వచ్చునేగాని మనుష్యుని యందు సర్పమను భ్రమ కలుగుటలేదు దీనికి కారణమేమని విచారించినచో, మనుష్యుడు సర్పమునకు సమానుడు కాడు సర్పము రజ్జువునకు సమముగా నుండుటయే కారణముగా నుండున్నది ఈరీతిగా ప్రపంచ భ్రమకు కారణమైన సత్యమైన రెండు వస్తువులు ప్రపంచమునకు సమానములైనవి కావలయును ప్రపంచమునకు ప్రపంచమే సమానమైనందున సత్యమైన రెండు ప్రపంచములను ఒప్పుకొనవలసివచ్చును అని ముందే చెప్పబడియున్నది. పరమాత్ముడు సకల జగత్తుకు సృష్టికర్తయని అనే శ్రుతిస్మృతి ఇతిహాసాదులందు చెప్పబడియున్నది. ఈ విషయమును అందరు ఒప్పుకొనియున్నారు. ఇట్టి ప్రపంచము మిథ్యా అని చెప్పినచో ఐంద్రజాలిక పురుషునివలె పరమాత్ముడు సత్యమైన ప్రపంచమును సృష్టి చేయుటకు సమర్థుడు కాడు ఐంద్రజాలికునివలె మిథ్యా ప్రపంచమును సృష్టిచేయుచున్నాడని చెప్పినట్లగును పరమాత్మునియందు ఇట్టి అశక్తతను ఒప్పుకొనుటకంటె ప్రపంచము సత్యమైనదని ఒప్పుకొనుటలో ఎలాటి దోషములున్ను వచ్చుట లేదు, మరియు "విశ్వం సత్యం మఘవానా యువోరిదాపశ్చన ప్రమినంతి వ్రతంవాం" 'యాథాతథ్యతోఽర్థాన్ వ్యదధాత్" ఇత్యాది శ్రుతులు "నాసతో దృష్టత్వాత్" "నాభావ ఉపలబ్ధేః" "వైధర్మ్యాచ్చ న స్వప్నాదివత్" అను బ్రహ్మసూత్రములు పరమాత్మ నిర్మితమైన జగత్తు సత్యమైనదని ఉద్ఘోషించుచున్నవి "ఏతం (జగత్) సత్యం ప్రమాణ దృష్టత్వాత్ అర్థక్రియాకారిత్వాత్" అను అనుమాన ప్రమాణమున్ను ప్రత్యక్ష ప్రమాణమున్ను జగత్తు సత్యమని తెలుపుచుండుటచే సత్యమైన ఈ ప్రపంచము యొక్క సృష్ట్యాదులకు శ్రీ మహావిష్ణువే కారణుడని తెలుసుకొని ఆ పరమాత్ముని ఉపాసనచే అపరోక్ష జ్ఞానమును పొంది శ్రీ పరమాత్ముని అనుగ్రహముచేత చతుర్విధ పురుషార్థములలో శ్రేష్ఠమైన మోక్షరూప పురుషార్థమును సంపాదించుటకు సజ్జనులు ప్రయత్నించవలయును "కిమలభ్యం భగవతి ప్రసన్నే శ్రీనికేతనే" శ్రీనివాసుడు ప్రసన్నుడైతే దుర్లభమైనది ఏదియున్ను లేదు శ్రీనివాసుడే శ్రీ వెంకటేశ్వరుడు. కలియుగమున సకలాభీష్టములను కలుగజేయు శ్రీ పద్మావతీ ప్రియుడైన శ్రీనివాసుని అనుగ్రహము సజ్జనులకు కలుగవలె, అని ప్రార్థించుచు ఈ రచనను శ్రీ పరమాత్మునికి అర్పిస్తున్నాము

-: శ్రీ కృష్ణార్పణమస్తు -

With best wishes for the success of the sabha

Mr. P. I. VERGHESE

CIVIL ENGINEERING CONSTRUCTINOS

PALAL HOUSE

ERNAKULAM

ஸ்ரீ துளஸி மகிமை

by

Srimushnam V. NAGARAJACHAR
68, Amma Mantapam Road,
SRIRANGAM, (T. Nadu) 620 006.

कृष्णानन्दाश्रु सभूते वरदे तुलसि स्वयम् ।
त्वां अद्याह भजामीह कमलापति–वल्लभे ॥

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஆனந்த பாஷப (ஆனந்தக் கண்ணீர்)
துளியிலிருந்து உற்பத்தியானவள் ஸ்ரீ துளஸி

க்ருஷ்ண-னந்தாஸரு ஸம்பூதே வரதே துளஸி ஸ்வயம் !
த்வாம் அத்யாஹம் பஜாமீஹ கமலாபதி வல்லபே !!

பிரதி தினம் மாலை நேரததிலும் வெள்ளிக கிழமை, ஸங்கரமண காலம (தமிழ் மாஸப பிறபபு) கரஹண புணயகாலம, ராமநவமி. மஹாநவமி, ஏகாதசி, தவாதசி முதலான நாடகளில துளஸியின மஹிமை அதிகம்

தினமும துளஸி பூஜை செய்து வந்தால, குடும்பததில ஸந்தோஷம நிலைககும குழந்தை இல்லாதவாகளுககு புதர ஸமபதது உணடாகும் விவாஹம் ஆகாதவர்களுககு சீககிரத்தில விவாஹம நடைபெறும ஸதரீகள தீர்க்க ஸுமஙகலிகளாக வாழநது ஸௌபாக்யத்தை அடைவாாகள புருஷர்கள விதயா ஸம்பதது விருதநி பெறறு க்ஷேமததை அடைவார்கள.

தசரதன் வரலாறு

ஸந்ததியை உததேசிதது தசரதன ஒரு வருஷ காலம் விஷ்ணுவை நியமததோடு ஆராதிதது வந்தான விஷ்ணுவின ஆக்ஞை ஸவபனததில கிடைததது "தனது ஆனந்த கண்ணீரிலிருந்து உணடானவளும், அமரு ஸ்வருபியுமான ஸ்ரீ துளஸியை பூஜிப்ட யாக" என்று ஆக்ஞாபிததார. தசரதனு தனது அரணமனையின நடுவில் மணடபமு அதன மததியில பிருந்தாவனமும அமைதத அதில துளஸியை ஸதாபிதது, பசும்பா இளநீா, கரும்புசாா, போனற உததமமா வஸதுக்களை நிவேதனம செயது தினமு பூஜிதது வநதான், அவனது பதனிக கோலமிட்டு, தீபஙகள ஏறறி நியமததோ பூஜை செய்து வநதார்கள

பிருநதாவனததில ஒரு நாள ஸ்ரீ துள தேவி ஸாவாபரண—பூஷிதளாகப பிர சிதது, பிரதயக்ஷமாகக் காக்ஷி ஆளித அனுகரஹம் செய்து மறைந்தாள. தேவியி ஆக்ஞையினபடி, தசரதன புதர-காமேஷ்ட் யாகததை துளஸி காஷ்டததைக கொ டே செய்து புதர-ஸம்பததுக்களை அடை தான எனபது புராண வசனம,

ப்ரஹ்ம புராண வசனம்

துளஸிக்கு ஸமமாக ஸ்ரீ ஹரிக்கு பிரியமானது யாதொன்றுமில்லை துளசி இல்லாமல ஆயிரம் புஷ்பங்களோடு பூஜித்தாலும பலன இலலை. துளசி கிடைக்காவிட்டால, நேற்று அல்லது முன்னுல பூஜித்த கிடைக்காவிட்டால், நேற்று அலலது முன்னுல பூஜித்த நிர்மாலய-துளஸி அலலது துளஸி காஷ்டம இவற்றை பகதியுடன ஸமாபபிக்கலாம

பாத்ம புராணம்:— குங்குமபபூ, கஸ்தூரி, இவற்றைவிட ஸ்ரீ ஹரிக்கு துளஸியே அதிப்ரியமானது,துளஸியோ,துளஸி நிர்மாலயமோ, துளஸி காஷ்டமோ எதுவும கிடைக்காவிட்டால "துளஸி, துளஸி" என்று உச்சரித்து ஸ்ரீ ஹரியைபூஜிக்க வேணடும

பிதரு தாபபணம கொடுகக தாபம, எள்ளு கிடைக்காமற போனால, நிர்மாலய துளஸி தளததை பவிதரம போல வைததுக கொணடு தாபபணம கொடுததால பலன உணடு

ஸ்கந்த புராணம்:— துளஸி தளம் ஆயிரமோ, லக்ஷமோ, மறறவா எடுததது இலலாமல தானே எடுதது அாசசனை செய்யவேணடும நிரநதரம ஆயிரம தளம எடுதது பூஜிததால பூரண பலன நிசசயம உணடு

நாரதீய புராணம்,— தானே துளஸி தளம் எடுதது விஷ்ணுவின ஸஹஸ்ர நாமங்களினுல் அாசசிதது வநதால் அவனுககு ஸாமராஜ்யம் கிடைககும.

ஆக்னேய புராணம்:— பகவானுடைய சிரஸஸில எவவளவு துளஸி தளங்கள இருககுமோ அவவளவு ஆயிரம வருஷங்கள அாச்சிததவன சுகததோடு வாழவான துளஸியை ஸமரிதது ஸ்ரீ ஹரியை பூஜிபபவன சாஸவதமான வைகுணட சுகததை அடைவான

மத்ஸ்ய புராணம்: ஸ்ரீ சகரபாணியின பாதஙகளில எவன துளஸி தளஙகளை ஸமாபபிக்கின்ருனே, அவன குலஙகளுடன விஷ்ணு லோகததில பெருமை அடைவான, தரி காலங்களிலும துளஸி இலலாமல பூஜிபபவன நரகததை அடைவான

துளஸி கட்டையை தேயதது அநத சநதனததை கடுகளவு பகவானுககு ஒருவன ஸமாபபதால, அவனது பாபஙகள விலகும

கூர்ம புராணம்:— சநதனககட்டை, அதில, கரு இவறறின சநதனஙகளோடு, துளஸி காஷ்டட சநதனததையும சோததுத தான ஸ்ரீ கநததததை பகவானுககு ஸமாபபிககவேணடும

வராஹ புராணம் — ஸ்ரீ வராஹனையும துளஸியையும யாா தியானம செயகிருர்களோ அவாகளுக்கு புனாஜனமம் இலலை, ஸ்ரீவராஹ மூாததியை துளசியால பகதியுடன பூஜிததால நினைதத காாயம ஸிததிககும. துளஸி இலலாமல பகவத பூஜை செயபவனுககு நரகம நிசசயம,

வாமன புராணம்:

यन्मूले सर्वतीर्थानि यन्मध्ये सर्व देवता ।
यदग्रे सर्ववेदाश्च तुलसि त्वां नमाम्यहम् ॥

யன்மூலே ஸர்வ தீர்த்தானி யன்மத்யே ஸர்வ தேவதா!
யதக்ரே ஸர்வ வேதாஸ்ச துளஸி த்வாம் நமாம்யஹம்!!

எநத துளஸியின வேரில ஸர்வதீாததஙகள உணடோ, எதனுடைய மதயபாகததில ஸாவ தேவைகளும உணடோ, எதனுடைய உசசியில எலலா வேதஙகளும் இருககினறனவோ அபபடிபபட்ட ஸ்ரீதுளஸியே உனககு நமஸகாரம செயகிறேன.

துளஸிக்காடு, தாமைரககுளம, விஷ்ணு பக்தாகள வசிக்குமிடம இவ்விடஙகளில ஸ்ரீ ஹரியின ஸானனிதயம விசேஷமாக இருககினறது

மார்க்கண்டேய புராணம்: யாருடைய கழுததில துளஸி மாலையும, யாருடைய கையில பவிதரமும, யாருடைய நாககில ஸ்ரீ ஹரிநாமமும இருககிறதோ, அவனை கலி பீடிபபதிலலை, துளஸிவனததின நடுவில வசிபபவனை யமதூதாகள அணுக முடியாது.

பிரம்ம வைவர்த்த புராணம்: விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமங்களை சொல்லி, இளந்துளிர் துளஸி தளங்களால பகதியுடன ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை தினமும பூஜிததாலும, தினமும கீதா பாராயணம செயதாலும விஷ்ணு ஸாயுஜய பதவி நிசசயம

பவிஷ்யத் புராணம்: துளஸி, ஸ்ரீஹரியின நாமம இவ்விரண்டும மனிதனுககு ஞான-பகதியை தரக்கூடியவை, துளஸியை எபபோதும ஸமரித்தால, அது பாபததை விலககி, புணயததைக் கொடுககினறது ஸஹஸ்ர நாமம சொலலி துளஸி அரசசனை செயதால, அவனுடைய புணய பலனை யார் அளவிடமுடியும?

ஸ்காந்த புராணம்: கலியுகததில, நாம ஸமரணை தவிற வேறு எனன செயய முடியும? கஙகை, துளஸி, ஸ்ரீஹரி இவாகளின நாம-ஸமரணை செயகிறவனுககு முக தாகளுடைய லோகததில இடம காததிருக கிறது அவனுககு மறு பிறவி இலலை

சிவ புராணம் தவாதசி, ஸஙகரமணம (=தமிழ மாஸபபிறபபு) கிரஹண காலம், ஞாயிறு, வெளளிககிழமைகள இவைகளில துளஸி தளம எடுககலாகாது, (அனறைய பூஜைககு வேணடிய துளஸியை முனதின மோ, அதறகும் முனதினமோ எடுதது வைத துக கொளள வேணடும)

தலையில துணி கட்டிககொணடும, பாத ரக்ஷை போடடுக கொணடும, அசுததமாக இருககும போதும துளஸி தளம பரிககலா காது

விஷ்ணு புராணம்: துளஸி காஷடடத திலை எரியும் அகனியில ஹோமம செய தால பூரண பலன கிடைககும துளஸி வனததின ஸம்மநதம கங்கா-ஸ்நானததின ஸமமநதமாகும் துளஸியின தரிசனம மனுஷ யாகளுககு ஸாவதீாததஙகளில ஸ்நானம செயத பலனைததரும.

இதர தேவதைகளுக்கு நிர்மால்ய-துளஸி-அர்ச்சனை

ஸ்ரீ நாராயணனைத்தவிற மறற எநத தேவ திறகும துளஸி-அாசசனை கிடையாது, எ னில துளஸி, ஸ்ரீ லக்ஷ்மி ஸானனித் நிறைநதது

ஸ்ரீ ஹரிககும அாப்பணம் செய்த பி அது நிாமாலயம ஆகிறது அநத துளஸி மறற தேவதைகளுக்கு அாபபணம செயத அவாகள் அநத துளஸியை பிரஸாத-ரூபம ஏறறுககொளளுகிறாகள

நிாமாலயமிலலாத துளஸியை அவாகள றுககொளளவதிலலை ஸ்ரீ விகனேஸ்வா வச

पुण्याना सार भूता त्व भविष्यसि भगिना र

कलांशेन महाभागे स्वय नार.यण–प्रिये ॥

प्रिया त्व सर्वदेवाना कृष्णस्य सविशेषत ।

पूजा विमुक्तिदा नृणा मम त्याज्या च सर्व

– श्री विघ्नेश्वर वच

புண்யாநாம்ஸாரபூதா த்வம் பவிஷ்ய பகிநீ ர்

கலாம் சேன மஹா பாகே ஸ்வயம் நாராயணப்ரியே

ப்ரியா த்வம் ஸர்வ தேவானாம் க்ருஷ்ண ஸவிசேஷ

பூஜா விமுக்திதா ந்ருணாம் மம த்யாஜ் ச ஸர்வத

“மனோஹரளான துளஸியே, புண களில நீ உததம-மானவள, ஒரு சததிலை நாராயணனுககுப பிரியப வள, எலலா தேவாகளுககும பிரிய மான விசேஷமாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பூ யில மனிதாகளுககு முகதியைத தருப என பூஜையில எபபோதும் நீ வில கூடியவள” எனபது விகனேஸ்வரா து யைபபாாததுக கூறிய வசனம,

இவ்வளவு உன்னதமான ஸ்ரீ துளஸியையும், துளஸியைக் கொண்டு ஸ்ரீ ஹரியையும் தினமும் பூஜித்து வந்தால ஸகல அபீஷ்டங்களும் கை கூடும

ஸ்ரீ துளஸியைப பயிர் செய்தல, தரிசித்தல், தினமும தொட்டு நமஸ்காரம செய்தல, தீபம ஏற்றி பூஜித்தல இவற்றை செய்வோருக்கு மனம சுத்தி அடைந்து, பாபங்கள விலகுவதால, வாழக்கையில இன்பம கிடைக்கின்றது

துளஸிமணியை பகவானுக்கு அர்பணம் செய்து அதை கழுத்தில அணிந்து கொண்டால அதனல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ப்ரீதன ஆகிருன என்று இந்த சுலோகம சொல்லுகிறது

துளஸீகாஷ்ட்ட ஸம்பூதே மாயே கிருஷ்ண ஜனப்ப்ரியே! (B) ப்பர்மி த்வாம் அஹம் கண்டே (T) (KU) ருருமாம்-கிருஷ்ணா-வல்லபம்!!

இதர எல்லா பத்ர, புஷபங்களைக் கொண்டு பகவானை அர்ச்சித்தாலும், அந்த எல்லா பலன்களும் ஒரு துளஸீ தளத்தினை அர்சித்தாலே கிடைக்கிறது.

துளஸியின நிழலில சிராத்தம் முதலிய கரியைகளைச செய்தால் பிதருக்கள பரம திருபதி அடைகின்றனர்.

துளஸி-மிருத்திகையை ஒருவன் நெற்றியில தரித்தால, அவன குலத்திலுள்ளவர்களிடம கலியின் வேகம் செல்வதில்லை.

கோடை காலத்தில குளிர்ந்த ஜலத்தை துளஸிக்கு ஊற்றுகிறவன், மோக்ஷத்திற்கு ஸமமான ஸுகத்தை அடைகிருன

துளஸிக்குப பால நிவேதனம் செய்து வந்தால, அவனுடைய வீட்டில மஹாலக்ஷ்மீ ஸ்திரமாக வசிப்பாள்.

தர்ம கார்யங்களையும், காமானுஷ்ட்டானங்களையும ஸ்ரீ நாராயணனுக்கு ப்ரியமான துளஸியை வைத்துக்கொண்டு செய்தால அதிக பலன உண்டு துளஸி இல்லாமல செய்தால பலன இல்லை,

துளசியின் உபயோகங்கள்

ஒருபிடி துளசி இலைகளை அரை டம்ப்ளர் தண்ணீரில் ராத்ரி ஊறவைத்து, காலையில், இலைகளைப்பிழிந்து எடுத்து விட்டு வெறும வயிற்றில் அந்த நீரைக் குடித்து வந்தால உடல நோயகள அணுகுவதில்லை ரத்தக கொதிப்பு (Blood Pressure) க்கு இது மிகவும நல்ல மருந்தாகும

துளசியும, துளசி நீரையும் தொடர்ந்து உட்கொண்டு வந்தால கண்பார்வைக குறையாமலிருக்கும்' நரமபுத்தளர்ச்சி நீங்கி விடும, மனேதைர்யம் உண்டாகி, புத்தி கூர்மையும உண்டாகும

தேள, பாமபு கடித்த இடத்தில, (கசக்கிய) துளசியைக் கொண்டு பலமாகத் தேய்த்து. ஒருபிடி துளசியையும தினமுல விஷம இறங்கும் பாம்புக்கடிக்கு அதிக அளவு துளசி உபயோகிக்கவும

துளசி ரஸம ஒன்று அல்லது இரண்டு சொட்டு காதில் விட்டால காது குடைசசல் தீரும துளசி ரஸத்தோடு அரை சிட்டிகை இந்துப்பு கலந்து தினமும இரண்டு வேளைகாதில் இரண்டு சொட்டு விட்டு வந்தால காது மந்தம குறையும

குளிக்கும வெந்நீரில மூன்று அல்லது நான்கு பிடி துளசியை ஒரு மணி நேரம ஊறவைத்து, இலைகளை நீக்கி விட்டுக குளித்து வந்தால, உடம்பில அளவுக்கு மீறி ஏற்படும துர்நாற்றம விலகும் Item 1-ல குறிப்பிட்ட மருந்தும இதே வேலை செய்யும

கோரோஜனை மாத்திரை ஒன்றை இரண்டு ஸ்பூன துளசி ரஸத்தில கரைத்துக குழந்தைக்கு வாரம் இரண்டு முறை

கொடுத்து வந்தால், ஜலதோஷம், கபம் இருமல் உபத்திரவங்கள் அணுகா ஆரோக்யமாக இருக்கும் பெரியவா்களுக்கு துளசியும் மிளகும் சேர்த்து அரைத்துக் கொடுக்கலாம்

7, காலை டம்ளா் வெந்நீரில் இரண்டு துளசி ரசம், இரண்டு ஸ்பூன் தேன் கலந்து உணவுக்கு ஒரு மணி நேரத் திறகு முன்பு காலை, மாலை உட்கொண்டு வந்நால் ஹிருதய நோய் விலகும்

8 ஒரு பிடி துளசி இலையை இரண்டு ஸ்பூன் பாலுடன் அரைத்து, அரைடம்ளா பாலில் கலந்து உட்கொண்டால் பேதி ஆவது நிற்கும், வாந்தி நிற்பதற்கும் இதையே கொடுக்கலாம்,

9 பெரிய புளியங்கொட்டை அளவுக்குச் சுக்கு, மூன்று லவங்கம் அல்லது 20 துளசி இலை இவற்றை அரைத்து, தாங்கும் அளவுக்கு சூடு செய்து வலி இருக்கும் இடத்தில் நெற்றியில் தடவினால் தலை வலி நீங்கும்

10 உடம்பில் ஏற்படும் தழும்புகளை துளசி ரஸத்தைத் தடவி போக்கிக் கொள்ளலாம் துளசியின் வாஸனையை முகா்ந்து வந்தால் ரத்தம் சுத்தி அடைகிறது

ஸ்ரீமன் மத்வாசார்யரும் த்வைதமும்

வித்யா வாசஸ்பதி S. R ரகூத்தமாசார்யர் ஆஸ்த்தான வித்வான் ஸ்ரீபதிவியாஸராய மடம்
T T. D. வித்வான், 8, ஜவஹர்லால் நேரு தெரு, தி நகர், சென்னை-17

பிறவிக கடலுள ஆழநது தவிககும சேதனாகளை உய்விககத திருவுளளங கொணட ஸ்ரீஸாவேசவரன ராமகிருஷ்ணாத் யவதாரங களைச் செயது, மக்களை வாழவிததும தன மனோ ரதம் ஈடேற மதவஸமயாசாாயாகளை அவத ரிபபிதது அவாகள அருளிய அமுதப் பெருக கான திவ்ய ஸ்ரீஸக்திகளால மககள நல்லறிவு பெறறு உயயுமாறு செய்தான

அவர்களில ஸ்ரீமன்மத்வாசாாயார் ஸ்ரேஷ்ச்டமானவர். இமமஹான் பிறமததினா கூறும் களங்களையெலலாம களைந்து ஸ்ரீமன மதவஸிநதாநதமே தரும வேதஙகளைத் தழுவியது என சுட்டிக்காட்டி அனுதியான துவைத மதமே ஒபபறறு விளஙகுமாறு செயதார்

ஸ்ரீதவைஸித்தாந்ததின கொளகைகளையும அருமை பெருமைகளையும அறிஞர்கள எளிதில் நன்கு உணர முடிநதது. சுருதி, ஸமருதி, புராணுதிகளை முறறும தழுவிய இநத தவைதஸ்ததாநதமே மிகக ஒளி பெறறு விளஙகுகினறது

உலகததினா உய்ய ஸ்ரீமன நாராயணனை தேவதைகள சென்று முறையிட ஸ்ரீமன் நாரா யணமூாததியின திவயாகஞையாலே ஸ்ரீ வாயு பகவான் இம்மாநிலத்தில் கலி 43001 நூற றுணடில திருவவதரிததருளினா ஸ்ரீமன்மத வாசாரியர் திருவதரித்த இடமே தெனகனனட தேசத்தில விளஙகபபடும உடுபி நகரததிறகுச சமீபமுளள பாஜகக்ஷேததிரம என்ற திவ்ய ஸதலமேயாம்

இவரது திருததகபபனுர் ஸ்ரீமத்யகே[illegible] பட்டராவர். இவரைப் பெற்ற மகாபாக்[illegible] வான் மஹாவிதபன்னர். ஸ்ரீமன்மத்வாசா[illegible] யருககு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணுதயவதாரங்களி[illegible] வசிஷடவிசவாமிததிர, ஸாநதிபினைபோ[illegible] ஆசாரிய சொல்லுககு வயாஜமாக அசயுதப[illegible] க்ஷாசாரியர் என திருநாமததையுடையவர்.

தகக காலத்தில் கரமமாக சௌளோப[illegible] ஞதி ஸம்ஸ்ககாரஙகள இவருககுச் செய்[illegible] தனது திருததகப்பனுரிடமே அதிகரித்தது[illegible] இவரின சரித்திரததை பரகக எடுததுரைத்[illegible] ஸ்ரீமன மதவ விஜயததில் கூறியிருககிறூர்.

பின் உததம சிஷயரை எதிாபாாதது உ[illegible] மாநகரததில விளங்கிவரும் ஸ்ரீ அச்யுதப்ரே[illegible] சாரியரிடம ஸனயாஸ ஆச்ரமததைப் பெற[illegible] முனனம இவருக்கு வாஸுதேவர் திருநா[illegible] திருததகபபனுரால் வைக்கப் பெற்ற பினனா ஸ்ரீமதானந்ததிாததா, பூர்ணப்ரக[illegible] தசபரமதி முதலான திருப்பெயர்களைபெ[illegible] விளஙகுகிறூா

ஸ்ரீமதானநத தீாததர் ஸன்யாஸ ஆ[illegible] மததை ஸ்வீகரிததபின் தக்ஷிண தேச ய[illegible] திரையைச செயது பௌததமத பண்டித[illegible] வாதிசிம்ஹனையும புததிஸாகரனையும் வா[illegible] தில வென்று பௌததமகததிற்கு ஸமானம[illegible] ஒரு சில மதஙகளையும கணடித்து அனுதிய[illegible] தவைத மதததை பரபபி ஸ்தாபிதது வநத[illegible]

இமமஹான ஸ்ரீஹனுமதபீமமதவா[illegible] ரஙகளான மூனறு திருவவாதாரஙகளையு[illegible]

டவர். இதற்கு வாயு புராணமும் பரமஹாணட புராண மும ஐதரேய பாகங்களும் பளித்தா ஸூக்தமும், ருகவேதத்தில் பவமானஸூகத மும சான்று கூறுகின்றன.

இவவாசாாயரின திருவாககிலிருநது திருவ வதரித்த திவய ஸூக்திகள் எணணற்றவை, இம்மஹானது சாஸ்தர பாடவததின் தனமையை கீதாபாஷ்யம், ப்ரம்ஹஸூத்திர பாஷ்யம், அனுபாஷ்யம, அனுவ்யாக்யானம், பரமாணலஷணம், கதாலஷணம், உபாதிகண் டனம், மாயாவாத கண்டனம், ப்ரபஞசமித்யாத் வானுமான கண்டனம, தத்வஸங்க்யானம், தத்வ விவேகம், தத்வோத்யோதம், கர்மநிர்ணயம், விஷ்ணு ததவ நிர்ணயம், ருக்பாஷ்யம், இது ஸர்வ—வேதார்தத நிரணயம், ஐதரேய பாஷ்யம், தைத்தீய பாஷ்யம, ப்ருஹதாரண்ய பாஷ்யம, ஈசாவாஸ்யம, காடகம், சாநதோக்யம், அதர் வணம, மாண்டூக்யம, ஷடப்ரச்னம, தலவ காரகம் கீதா—தாதபர்ய நிர்ணயம, நியாய விவ்ருதி, நகஸ்த்துதி, யமக பாரதம் ஸ்ரீமன மஹாபாரத தாதபர்ய நிர்ணயம, கிருஷ்ணாம்ருத மஹார்ணவம, தந்திரஸாரம், ஸதாசாரஸ்மருதி, பாகவததாத்பர்யம், யதிப்ரணவகல்ப்பம், ஜயநதி நிர்ணயம், ஆய அரிய பெரிய 37 நூலகள அறி விக்கும் இம் முபபததி ஏழு நூலகளும ஸ்ரீ ஆசாாயரின அதிமானுஷ சகதியைக ஞான காரியத்தால் தெறிவிக்கின்றன.

மேலும மறற ஸமயாசாரியர்களைக் காட்டி லும கவிகளான பவபூதி, முராரி காளிதாஸன தணடி முதலிய மகாகவிகளைக் காட்டிலும இவ வாசாரியரின நிகரறற கவிதா நைபுணயததை ஸ்ரீமன மகாபாரத தாதபாய நிாணயம். தவாதசஸதோததிரம என்பவைகளாலே விசேஷமாக அறிநது கொளளலாம

அதிமானுஷமான காரியங்களில இவவா சாரியர் மஹா வலலமை படைததவர். இவரின் பாலலீலகளாலும் மற்ற சரிததிரங களாலும அறியலாம. இவவாசாரியரின குணக்கடலையோ மஹா மஹிமையையோ எழுதவோ சொல்லவோ ஆதிஷேசனாலும் முடி யாது. இவரின பாடப்ரவசன காலத்தில் ஸ்ரீ ஆதிசேஷனே ஸனகாதிகளுடன கூடி இவரின பெருமையை யாரால கூறமுடியும ஆகவே இவரின் பெருமையை விரிவிற்கு அஞ்சி இனி இவரின மதததின் ஸாரத்தை கொஞசம் பெருகுவோம்

ஸ்ரீமன்மத்வ மதம்

இம மதததில ப்ரஹ்மனும ஜீவனும ஒனறு அல்ல, வேறு வேறு தான் என பல ச்ருதி, இதி ஹாஸ, புராணாதி பரமாணஙகள் கொணடு இடிததுரைப்பதால த்வைதம் எனப் பெயா பெறறது

ஸ்ரீமனமதவாசாரியர் 21 மத பாஷயங களைக கண்டிததுதான ஸ்ரீபரமஹ ஸூததிர பாஷய முதலான 37 நூலகளை அருளிச செயதாா

ஹரிஸர்வோத்தமன், வாயு ஜீவோத்தமன ஜகத் ஸத்யம் ஜிவர்கள் ஈசவா ராதீனாகள அஸ்வதநதிராகள என்னும் ப்ரத்யக்ஷம் அனு மானம் ஆகமம் என்ற மூனறு ப்ரமானங களையே முதலாகக் கொணடது இம மதததை வாயு மதம, பேத மதம, த்வைத மதம் எனப பெயரால வழஙகுவாாகள்.

இம மதத்தில ஸ்ரீமன நாராயணனே ஸர்வோத்தமன் ஜீவாகள பரஸ்பரம் வேறு பட்டவர்கள் ஜீவாகளைக் காட்டிலும எம பெருமான் மிகவும் வேறுபடடவன் (ஸவசத பேதவிவர்ஜித·) என்றால இவன் காதினால் பாாப்பான. கண்ணினால் கேடபான். கை, காலகளுக்கு என்ன சகதியுணடோ அச்சகதி நகம, கேசம் இவற்றிறகும் உணடு மூல ரூபத் திறகும அவதார ரூபஙகளுககும பேதம கிடை யாது. எலலா ஜீவராசிகளிடமும அநதர்யாமி யாக இருபபவன இவன முககுணஙகள அற றவன ஆகவே நலல குணமுடையவன ஸகுணன. ஸாகரன, அதாவது அனநதானநத கலயாண குணஙகளையுடையவன். உருவமுள ளவன குணபூரணன தோஷஙகள அறறவன. அப்ராகருத திவயமஙகள விகரஹமுடையவன ஞானநத சரீரமுளளவன். தியானகம்யன. பகதியினால மட்டும அறியபபடுகிறவன. நானகு புறஙகளையுளளவன். சஙகு சககரம.

கதாபத்மங்களை தரித்தவன் பீதாம்பரதரன். கிரீட குண்டல ஹாரகேயூராதி பூஷிதன். அணுவைக் காட்டிலும் சிறியவன். பெரிதைக காட்டிலும் பெரியவன். ஸர்வப்ரேரகன். ஸ ரு ஷ ய ா தி அஷ்டகாத்ருத்வமுளளவன. அநிருததபரத்யும்ன ஸஙகாஷண வாஸுதே வா திருபமுடையவன ஸ ரு ஷ் டி ஸதிதி லயநியமனகஞான அகஞான பநதமோஷம் இவைகளுகசு காரணனன். ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதி திருவவதாரங்களையுடையவன். வே த ப் ர தி பாதயன். க்ஷராக்ஷர புருஷாகளைக காடடிலும் உததமன. ஆகையால் புருஷோத்தமன எனப் படுகிறான

ஜீவாகள ஜடாகள இவனுககு அதீனர்கள இவன நிதயன, ஸ்ரீ மஹாலஷமியும இவனின குணங்களை எண்ணிக் கொண்டிருககிறாள், ஸ்ரீமன் நாராயணனுக்கு ஸமானமாக எந்தக் காலத்திலும் எந்த அவஸ்தையிலும் யாரும் எப்போதும் ஆக முடியாது.

சேதனப்ரக்ருதி

இபபெயர் ரமா அலலது லஷமியைக குறிக்கும். எப்போதும் அவியோகினி இவள என்றுல விஷ்ணுவை எககாலததிலும் எநத திருவவதாரத்திலும பிரியாதவள். அழிவற றவன். அழிவற்றவள்.

இம் மததில் ப்ரம்ஹாதிகளுக்கு நாசம் உண்டு ஆனால் லக்ஷ்மிக்கு நாசம் கிடையாது. அவள அக்ஷரள பரஹமாதிகள க்ஷர புரு ஷாகள. ப்ரளய காலததில எல்லாம் அழிந தாலும ஈசனும லக்ஷமியும அழிவுபடாா

பரளய காலததில் விஷ்ணு குழந்தையாய ஆலிலைமேல பள்ளிகொள்வதன கருத்து இதுவே தான். ஆலிலை லக்ஷ்மி ரூபம். இவள்— வேதாபிமானி தரிகுணங்களுககும் அபிமானி மூனறு ரூபங்கள உளளவள. ஸ்ரீ, பூ, துாகா யெனபன ஸ்ருஷடி காலததில சாநதிக்ருதி ஜாயா மாயா என்னும ரூபஙகளை தரிபபவள், ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களுக்கேறபப ஸீதா ருகமணி முதலிய அவதாரமுளளவள.

இவளுககு ஸமாஸமள் என்று பெயர் அதாவது ஈசனுக்கு தேச காலதி ஸமளா யினும் பகவானின் குணத்தால் கோடி மடங் கீழ்பட்டவள். ஸ்ரீபகவானுக்கு பாதுகை வா னம். பர்யங்கருபமாய் நின்று ஸேவிப்பவள் அவனுக்கு திருவாபரணங்களாய நின்று அல கரிப்பவள் விஷ்ணு ஸர்வ காலத்திலு தனது திருமார்பில் அதாவது வக்ஷஸ்தலத்தில் லக்ஷமியை தரித்திருபபதால ஸ்ரீவதஸாங்க எனப்பெயா பெற்றான். இவள—நித்யமுக்த நிர்விகாரள், ஜீவராசிகளின யோக்யதைக்கு தககபடி அனுக்ரஹத்தை பகவானிட சொல்லி செயவிககிறவள நித்யா நிதயஜக திறகு ஆதாரபூதள், இமமஹாலக்ஷ்மி பகவ னின் குணஙகளை எண்ண முடியாதவள எ இம் மததின் கருதது மேலும் மகாலக்ஷ் இவளைக காடடிலும் குறைவுபடடவள இவ தான் பகவானுக்கு அடுத்தவள ஜீவாதமாக ளெல்லாம் இவளுக்கு தாழநதவர்கள். பகவ னுக்குப் போலவே இவளுக்கு ஞானநந்த ளாய் அபராகருதமான சரீரமுணடு, அநே ருபங்கள உண்டு அகஞானாதி தோஷங்க கிடையாது இவளும பரமாதமாவை போலவே மஹாயோகவ்ருத்தியால் எல் சப்தஙகளால் சொலலப் படுகிறாள் இவளு ஸர்வதேசத்திலும் வயாபிததிருக்கிறாள் இ கள இருவர்கள தான நிதய முக்தாக ஜீவாதமாககளில் நித்யமுகதர் கிடையா எல்லாருமே ஸம்ஸாரத்திலிருநது முக்தி அ கிறவர்கள

ஜீவர்கள்

பரமாத்மா, லக்ஷ்மி இவர்கள் நீங்கல புலவரைக்கும உள்ளவர்கள் ஜீவர்கள். என்பது த்ருண ஜீவர்களைக் குறிக்கும். ஜீ களில வாயுவே உததமர் 84 லக்ஷம் யோ பேதங்கள உள்ளன. ஜீவாகள் எல ஏற்றத் தாழ்வு உடையதர்கள. உத்த அதமர் எனற பாகுபாடும உணடு ஜீவர்க பரிமாணம ஒனறுதான அணுவின் அள ஜீவர்களின அழியாப் பொருள். இற என்பது சரீர நாசம, பிறபபு எனபது ஜீ சரீரததோடு கூடுதல், ஜீவன் தான் செ நல்வினை தீவினைகளுககு தக்கபடி ஸுக து

களை அநுபவிப்பவன, ஸகல ஜீவாந்தர்யாமி யாய இருப்பவன பரமாதமா, இவர்கள தத்வா பிமானதே வதையால் ஸகலசேஷ்டைகளையும் செய்விககப்படுகிருர்கள ஜீவனுக்கு ஓர் போர் வையும உண்டு அவை ஸதூலகாரண சரீரங் கள காரண சரீரம எனபது லிங்க சரீரத்திற கும ஜீவனுககும் இடையில உள்ளது ஸுக துககத்திறகு காரணம் லிங்க சரீரம அரிசிககு உமியைப் போல பிறப்பிறகு காரணமானது—மேலும் ஜீவர்கள ஸ்த்ரீ ஜாதி, பும ஜாதி என இருவகைப படடவாகள. புருஷ ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஸம்ஸார தசையில காமததால் ஸ்தரீ சரீரததையடைநதாலும் மோஷததில புருஷ ஜாதியாகளாகவே இருப்பார்கள். ஸதரீ ஜாதியர் ஸம்ஸார தசையிலும் மோஷ—தசை யிலும ஸ்தரீ ஜாதியராகவே இருபபாாகள. ஜீவராசிகள மூனறு வகை.

ஸாத்வீக ஜீவாகள் முகதியோகயாகள, நிதய ஸமஸாரிகள, தமோயோகயா என மூனறு வகைப்படடிருபபாாகள இவாகளில முகதியோகயா தேவகணம, ரிஷகணம பித்ரு கணம் சகரவாத்திகணம மனுஷயோததம கணம் என்று ஐந்து வகையினா. அநதநத கணத்தை சேர்ந்தவாகளுககு அநதநத ஸததா னததையுடைய யோக்யதையுணடு ப்ரஹமமா வாயு முதலானவாகள தேவகணஙகள்

நாரதர் முதலியவர்கள ரிஷகணஙகள
சிராதிபித்ரு கணங்கள

ரகு அமபரிஷன் முதலியோா சகரவாததி கணஙகள

மனுஷயோத்தமாகள் தருண ஜீவா தத்வ யதரிகத ஜீவாகள என இருவகைப பட்டிருக கின்றனா. த்ருண ஜீவாகள பிரமஹததின ஆதமா எனகிற குணத்தை உபாஸிககிறவா கள இவாகள் அபரோஷக் ஞானம் பிறந்த பிறகு தேஹநாசானநதரம இஙகேயே முக்தியை அடைகிருாகள தருணஜீவர்களைக காட்டிலும வேறுபடட மனுஷ்யோத்தமா பரம்ஹத்தின ஸத் சித் ஆனந்தம ஆதமா எனகிற நானகுணஙகளை உவாஸிப்பாாகள இநத முக்தியோகயாகள மோக்ஷ ஸாதனு னுஷடானததால மோக்ஷததையுடைய யோகி யதையுடையவர்கள இவர்கள ஸ்தாசாரம் பகவத் பக்தி முதலான நல்ல மேன்மையான குணங்களை உடையவர்களாயிருப்பாாகள. இவர்களில் சிலருக்கு சில காலததில துாகுணம் உணடாவது அசுராவேசததாலே

எபபோதும ஸுக துக்கஙகளைக கலநது அநுபவிப்பவாகள நிதயஸமஸாரிகள் இவாகள புணயகாமஙகளால ஸ்வர்கம செல்வதும பாபகர்மங்களால் நரகம் போவதும பூலோகத திறகு வருபவர்களாக சுறறிககொண்டேயிருப பாாகள

தமோயோக்யர்கள்

தைத்யர்கள். அஸுரர்கள் பிசாசா மனுஷ யாதமா என நான்கு விதம பாவம, இவாகளை முடிவில நிதயமான நரகததிலேயே விழுநது விடுவாாகள

இவர்கள பகவானிடததிலும், பகவத் பக்தர்கள ஏன ஸௌகயமாகயிருக்கிருர்கள். அவாகளுககு ஏன் சமபளம ஸௌகயம் எல்லாம கிடைககிறது என த்வேஷ புத்தியுடையவா களாய திருடடுததனம செயபவர்களாயும துார சாரம முதலான துாகுணஙகளையுடையவா களாயிருபபாாகள்

ஜீவாதமாககள எலலாரும் பகவானுக்கு தாஸாகளே அதாவது பகவானுக்கு கிங்க ரர்கள முகதியோகயறிவாகளில் ஸததாவர ஜீவர்களைக காட்டிலும, பசுபஷ்யாதி ஜஙகமறி வர்கள பக்தி பகவானிடம் அனபு இதுகளி லும் அதன மூலமாக மோக்ஷதசையில வரும் ஆனநதானுபவததிலும் மேறபட்டவர்கள் இவர்களைக காடடிலும மனுஷயர் உத்தமா இவாகளைக காடடிலும சகரவாததிகள நூறு பஙகு குணுதிகாகள சக்ரவாததிகளைக காட டிலும் மனுஷய கநதாவர்கள 100 நூறு பஙகு குணுதிகாகள் இவவண்ணம மேல்மேல சதுா முகப்ரபஹா வரையில ஜீவர்கள் கஞாணுதி களில தராதமயமுளளவாகள இநத தாரதம யமதான் இநத ஸிநதாந்திறகு மிகமிக முக்கியம் மேலும் லிங்க சரீரம் 16 கிளைகள உளளது அவையாவன (1) பஞ்சக ஞானேந்திரியம (2) பஞ்ச காமேளதிரியம் (3) பஞ்ச கரணங்கள

(4) மனஸ் ஒன்று ஆக 16, கிளைகள் ஜீவர்கள் அஸ்வதநதிரர்கள என்றால் வெகு ஸ்வல்ப்ப மான ஸ்வதந்திரர்கள.

ஜடம்

இவவகுப்பில சேர்ந்தவைகள் ஜடப்ரக்ருதி (2) வேதஙகள (3) வாணஙகள (4) காலம் (5) தேசம இவை சில நிதயம் சில அநிதயம் சில நிதயா நிதயம் ஸ்வபாவமுள்ளவை. இவை யெலலாம் அசித்து எனபபடும உலகு ப்ரக் ருதியிடமிருநதே தோனறியது ஜகத் ஸத்யம் என்பது தவைத மததில் நனகு இடிததுரைக கிறது பலபரமாணஙகளால

ப்ரபஞ்ச உத்பத்தி

ப்ரக்ருதி. அதிலிருநது முக்குணங்கள பிறகு மஹத் அஹங்காரம மனஸ் இந்திரி யங்கள ஆகாசம், வாயு, தேஜஸ், நீர், நிலம இவறறையும் மஹத் அஹங்காரம் பஞ்ச பூதங்களிலிருநது ப்சிம்ஹாண்டத்தையும அதில பதினனகு உலகஙகளையும ச்ருஷ்டி செய்தார் பிறகு ப்ரமஹா பரம்ஹாவினல எம்பெரு மானின ஆணைபபடி ஜீவராசிகள ச்ருஷ்டிககப் படடன

பஞ்சபேதம்

(1) ஜீவபரமஹாவின பேதம
(2) ஜீவஜடஙகளின பேதம்
(3) ஜடபரமாத்மா பேதம்
(4) ஜீவனுககும ஜீவனுககும பேதம
(5) ஜடததிறகும ஜடததிறகும பேதம

முக்தி

மோக்ஷமாவது ஸவரூபானநதாபாவம இநத அனுபவம ஸமஸராதசையில் காமபந தததால் உண்டான பராகருததேஹஸம பந்ததால் தடைபட்டு பகவதனுக்ரஹத்தா மோக்ஷ தசையில் இத்தடை நீங்கிய பிற வைகுணட லோகத்தில் வரும. இதில் ஜீவ களின் அவரவர்கள் யோககியதைக்கு த படி சிலருககு ஸாலோக்யமும் சிலருக்கு சாமீ யமும் சிலருககு ஸாருப்யமும சிலருக்கு ஸாயு யமும் வைகுணட லோசததில எங்கேயாவ இருநது யதேஷ்டமான போகத்தை அ பவிபபது

ஸாமிபயமாவது பகவத ஸமிபத்தியிரு யதேஷ்டமான போசததையனுபவிபபு ஸாருபயமாவது பகவானைப் போல் நான கைகள சஙகு சகரம முதலியவைகளையுடை வர்களாய் யதேஷ்டமாய் போகத்தை அனு விபபது, ஸாயுஜயமாவது பகவானுடை சரீரததில பரவேசித்து யதேஷ்டமாய போக தையனுபவிபபது. இப்படி முகதாகள எல் ரும தாரதமயமுடையவாகளாய இருபப கள. இநத மோஷததிற்கு பகதியோடு கூடி பகவது பாஸதனம மோக்ஷமடைநத பிற அஙகும பகதிசெய்து கொணடே பகவா தியானிததுக் கொணடேதான இருககவே டும இவவுபாஸனம மனுஷயோததம கு முதல பரஹகணம வரையில் ஏககுறைபா னம் என பஹுவித தாரதமயததோடு கூ தாயிருககும, பரதயக்ஷம் அனுமானம ஆக எனறும இவை மூன்றும வஸததுக்களை அ தறகு ஸாதனமான ப்ரமாணங்கள். எல வேதஙகளுககும எலலா சப்தங்களுக பொருள பரப்ரமஹமமே என இந்த த்வை ஸித்தாநதத்தில பரகக நிருபிக்கப்படுகிற இநத தவைத மததில ஜீவபரம்ஹஙகளு ஸவரூபபேத தம ஒபபுதது கொளளுற யால தவைதஸிததாநதம என சொலலப கிறது மேலும மோக்ஷமடைய விருமபும சனஙகளின குணஙகள க்ஞானம பக்தி விர வினயம புராண சாஸததிரங்களின சரவ தானம் சமம யகஞம் ஸத்யம அஹிம்ஸை தியை த்யானம பகவன நாமஸஙகிதத மௌனம ஜபம தவம பரதம நலல தீா ஸஞனம மநதிரம ஸதோததிரம வநத இவையெலலாம மோக்ஷததிறகுக காரணம வைகள, உபாஸனையால அபரோக்ஷகஞா ஏற்படும அபரோக்ஷக ஞானத்தால் பந்தம விடுபடும.

ஸ்ரீ வாயு பகவான் அபரோக்ஷக ஞான முடைய விரஜா நதியில் ஸ்னானம் செய்து பகவானின் உதரம் ப்ரவேசித்து புதுகல்ப்ப ஆரம்பத்தில் வைகுண்டம் சென்று அங்கேயும் தாரதம்யானுஸாரம் யோககியதானுஸாரம் ஜீவர்கள் ஸுகிதது இருப்பார்கள

லிங்க சரீசம உள்ளளவும் பிறப்பு பிறப் பால் கர்மாவைச் செய்துதான் தீரவேணடும். அககர்மமானது பகவானுக்கு உகப்பாகவும் பகவத் விஷயமாகவே இருக்கவேணடும.

கர்மா மூன்று விதம்

ஸஞ்சிதம ஆகாமி ப்ரபாப்தம் என்பன ப்ராப்பதம் என்பது அனுபவித்தல வேணடும. மற்றவை ஈசனது திருவருளால் நசிதத பிறகு லிங்க சரீரம் போகும். ஸ்ரீ பகவானின் அருள் கிடைப்பது இத்தனை இடையூறு ஏறபடினும் இடைவிடாத பக்தியால்தான் மேலும் பக்தி என்பது மஹோத்ம்யக்ஞான பூர்வமான ஸுத்ருடஸ்நேஹம் என்பதே.

இத்தகைய பகதி ஆசாரியனிடமும பகவா னிடமும் செய்ய வேண்டும. ஆசாரியானுகர ஹத்தாலே பக்தி வளர்நது முகதி மேகஙகள ஸமுத்ர ஜலததையே எடுதது வர்ஷிககின்றன. ஆனால அதில் உப்பு இல்லை. அதுபோல் முக்தி திசையில் வேறாகவே இருந்து சமுத்ரஜலததில மீன் முதலிய ஜலசரங்கள விளையாடுவதுபோல சுகங்களை அனுபவித்து வருகிறார்கள்

வைகுண்டம் ச்வேததவீபம. அனநதா ஸனம் என மூனறு இடஙகள போகததிறகுறி யவை ஆகையால ஈசனுககு த்ருதாமன் எனப பெயா.

ஸ்ரீமத்மத்வாசாரியரும் தவைத மதமும என்ற கடடுரையை ஸ்ரீ SMSO ஸபா மலரில எழுதியிருககிறேன் சுமார் 12 ஆணடுகள குரு குல வாஸம செயது பல தவைத மத நூலகளை ஆசாரியமுகேன வணககததுடன கறறதால இத்தனை விஷயஙகளை திளவடஙகமாகக அறிய முடியும. ஒரு சில இடஙகளில் தவைமத ஸித தாந்தத்தையெடுததுரைகக ஸமஸ்க்ருத பததததை எழுத வேணடி வநதது மேலும அப்பதங்கள் கொஞசமாவது காதில் விழுந தால்தான் மதப்ரகரியையை நனகு அறிய முடியும். மேதாவிகளான பக்தாகள முழுவ தும மத்வமத ஸித்தாந்தத்தை அறிய முடியாத வர்கள ஓா அளவு அறிநதுகொளளவே சுருககி கூடியவரை ஸித்தாநதக கருததுகளை விடாமல எழுதியிருககிறேன்

இசசபை மேலும நனகு விருத்தியடைய ஸ்ரீ லக்ஷ்மிஹயிகரிவனை ப்ரார்த்திககிறேன்.

தாஸன்

S. R. ரகூத்தமாசாரியர்

ஸ்ரீ ராமஜெயம

அவசிய தினசரிக் கடமை முறை

வித்யாரத்ன சிரோமணி வித்வான் V. நாகருஜசர்மா, சென்னை-5

அதுககம இதரதசர்வம ஜீவாஏவது துககின !!
தேஷாம துக்கப் ரஹாணயசருதிரேஷா பரவர்கதே !!

ஈஸவரன, ஜீவன், ஜடம என்னும மூன்று வஸ்துககளில் ஈஸவரனுககும ஜடததிற்கும துகக சமபநதமிலலாததால மிஞசிய ஜீவ னுககுததான துகக சமபநதம் அதை விடு விததிககொளள வேதவே ஸகாயமாயுளளது.

மனிதனைகப் பிறந்த ஒவவொருவரும் தன் னுடைய சுகததையே விருமபுகிறுன தனககு துககம உணடாகக் கூடாது. சுகமே இருகக வேண்டும என்று எண்ணி வழிதேட முயலு கிறுன் ஆனுல் அவன் கடைபிடிக்கும் வழிகள துககத்தையே கொடுப்பவையாகின்றன பிரஹலாதனும் சம்சாரததின நிலையைக் கூறும சமயத்தில்—

யஸ்மாத பிரயா பிரய வியோக சுயோக ஜனம சோகாக்னிஞ சகலயோனிஷு தஹ்யா மான: | துக்கௌஷதம் ததபிதுககமதத்தி யாஹம் பூமன பரமாமிவதமே தவதாஸ்ய யோகம் || [பாகவதம் 7-9-17]

சமசாரத்தில பிரியம கிட்டாமல அபபிர யமசேர சோகததிலை பல ஜனமஙகளில கஷடப்படுபவானய துகக பரிஹாரததிற்காக ஒனறை நாம் செய்யுமபோது அது மறறொரு துககததிறகே காரணமாகிறது. ஆதலால உனனே சரணடைகிறேன் அதன வழியைக கூறுவாயாக எனகிறுன ஆதலால் துகக பரி காரததிற்கும சுகமடைவதறகும வழி அவசியம அறிய வேணடும.

முதலில் சொல்லிய பிரமாண வாக்கியம வேதங்களே துகக பரிகாரத்திற்கு வழிக்காட்டி என்று கூறுகிறது. அந்த வேதத்தின் நுட்ப மான கருததைத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கவே மனு, யாஞஞவல்கியர், பராசரர், வசிஷ்டா முதலியோர் ஸ்மிருதிக்களை இயற்றியுள்ளனர். அதில் கூறியபடி நாம் காலை முதல் இரவு வரை செய்ய வேணடியதை முறைபபடி செயதுவ வேணடும. அதுவே நமது சுகத்தின் வ யாகும ஆதலின் அவர்கள் சொல்லி முறையை சிறிது விளக்கியுளளோம்.

விடியற் காலையில சாநதஸ்வரத்தி (இடது மூக்கு துவாரததிலிருநது காற்று வரு சமயததில) எழுநது மூனறு தடவை தனது இ கைகளேயும விரிததுக காணவேனும்

"கராகரேவஸதே லக்ஷ்மீ: கரமூலே
சரஸ்வதி

கரமத்யே துகோவிநத: ப்ரபாதே கரத
சன

என்று கூறியபடி தேவதைகளின் சன்னிதா இருப்பதால கைகளைப் பார்கக வேண்டும்.

"சமுதரவசனே தேவி பாவதஸ்தன
மண்டி

விஷ்ணு பத்னி நமஸ்துப்யம் பாதஸ்பர்
க்ஷமஸ்வ

எனறு பூமியைப பிரார்த்திக்க வேண் (நாம் நடபபது முதலான தவறுதலுக்கா பிராாததிக்க வேணடும்) பிறகு நல்ல கண் டியில் முகத்தைப் பாாத்துக்கொணடு சுததியை முடித்து கொண்டு பறகளைச் சு செய்து கொளளவேணடும்

"முதுதுர் கநத நாசாயததநதா நாஞ்ச
சுத்த

ஷ்டிவளா யசகாதராணுமகுா வேஹப்
தந்த—தாவன

எனச் சொல்லியபடி முகத்தினிலுள்ள து தம (கெட்ட வாசனை) போகவும் ப சுத்தமாகவும், உடம்பு வலுவுள்ளதா இருக்கவே பல் விளக்குவதாகும்

பிறகு எல்லா காரியங்களுல தடங்களில்லாமல் நடகக விக்னேஸ்வரரை துதித்து பிரார்த்திக்க வேண்டும்

பிறகு துஸ்ஸ்வபனததின் பரிகாரத்திற்கும் நல்ல ஸ்வப்ன பலன கிடைககவும் கஜேந்திர மோக்ஷ ஸ்தோத்திரததைப படிககவேண்டும். பிறகு விஷ்ணு சகஸரநாமம், பாாவதி பரமேஸ்வரர் துதியைச சொலலி,

"துளசி ஸ்ரீ சகி சுபே பாபஹாரிணி புண்யதே |

நமஸ்தே நாரத நுதே நாராயண மனப பிரியே ||"

என்று துளசியையும்,

"சர்வ காமதுகேதேவி ஸர்வ தீாததாபிஷேகினீ |

பாவனி சுரபிஸரேஷடே தேவி துபயம நமோ நுதே ||"

என்று பசுவையும (கோமாதாவையும்), பிரார்த்தித்து பூஜைக்குத தகுநத புஷபம், பிலவம், துளசி முதலியவறறைச சேகரிததுக கொளளவேண்டும்.

ஸதிரீகளும் காலையில் எழுநததும முன கூறியபடி விரிதத கரங்களில லக்ஷமி, சரஸ்வதி, மகா விஷ்ணு இவர்கள் இருப்பதை எணணி கைகளைப பார்த்துவிட்டு பூமியைப் பிராாத்திதது எழுநது உடல சுத்தியை முடிததுக் கொணடு பற்களை சுத்தம செய்துகொண்டு முகத்தை அலம்பிக கொண்டு குஙகுமததைத் தரிதது பாாவதி பரமேஸவரனையும லக்ஷமீ நாராயணனையும துதித்து துளசி, கோமாதா இவைகளையும பிரார்த்திதது தனது பதிககும், குழந்தைகளுககும வேணடியவறறைச செயது முடிதது ஸனனம செயய வேண்டும பிறகு சூாயனைப பாாதது தீாக்கசௌமாஙகலயப் பிரார்ததனை செயயவேணடும். பிறகு துளசி பூஜை, தீபஸதம்ப பூஜை, பாாவதி பரமேவர பூஜை, லக்ஷமீ, சரஸவதி பூஜை செயது சௌமாஙகலய பிரார்ததனை செய்துகொண்டு நைவேததியததிறகுத் தகுநத உணவைத தயார் (சமையலை) செயய வேணடும்.

சரீரத்திலுளள மலத்தைப் போக்கி சரீரத்தை பரிசுத்தமாகச் செய்து கொளவதே ஸ்னனம் ஆகும். ஸ்னனம செய்ய வேண்டுமானல் தீர்தாபிமானி தேவதையை

"சமஸ்த ஜகதாதார சஙக சகர கதாதர |

தேவதேஹி மமாநுகஞாம யுஷமத தீாதத நிஷேவனே ||"

என்று பிராாததிதது ஜலாசயத்தில் ஸ்னனம செய்யவேணடும். காவேரி, கிருஷ்ணா, கோதாவரி, கஙகை, பிரயாகம முதலான தீர்ததாபிமான தேவதைகளை ஸமரிததுக கொணடு தேச காலததை உசசரிதது,

"ஸமஸ்த பாப பரிஹாராாததம்

பகவத பிரஸாத ஸித்யாததம கஙகா ஸனனம கரிஷயே"

என சஙகலபம் செயதுகொண்டு ஸனனம செய்யவேண்டும்.

எநத ஜலத்தில ஸனனம செய்தாலும கஙகா ஸ்னனம் என்று சொல்ல வேண்டும்

"கஙகா கஙகேதியோப ரூயாத யோஜனனும் சதைரபி

முசசயதே சர்வபாபைபஸச பிரமமலோகம ஸகசசதி"

என்று பிரமாணம கூறுவதால் ஸ்னகாலநதில கஙகா நாம ஸ்மரணம செய்யவேணடும. ஆதலால் முனனோாகள ஸனன பாததிரத்திறகு கஙகாலயம எனபெயா வைததனா

அவசரததில கஙகாளம என்றும அழைததனா. தறபோது கஙகா நாமஸமரணம வர வழியான ஸநான பாததிரததைக கூட கஙகாளம என அழைபபதை விட்டு வாளி, பக்கெட முதலிய பெயரினல அழைககும நிலையிலுளளோம. எப்படியாயினும கஙகா ஸ்மரணம உசசாரணம் செய்து ஸ்னனம் செய்யவேணடும் ஸ்னனததின் முடிவில கஙகை முதலியவைகளுக்கு அர்கயம கொடுககவேண்டும்

பிறகு சிகோதகம், யஷ்ம தர்பபணம முதலியவைகளை (தந்தையற்றோர் மட்டும) கொடுக்கவேணடும். பிறகு ஸ்னனததை

முடித்துக்கொண்டு உடமபைத் துடைததுக் கொணடு உலர்ந்த சுததமான வஸ்திரததை உடுத்திக்கொள்ள வேணடும். மறு நாளைக் கான வஸ்திரத்தை உலர வைககவேண்டும வஸ்திர தாரணம் செய்த தறகு தன் குலாசாரப் படி கோபி சததனத்தை, திலகததை நெறறியில தரிக்கவேண்டும். நெறறியில், வயிற்றில, மார்பில், மாாபின் இருபுறத்தில், கைகளில, கழுத்தில், முதுகில், கடைசியில் தலையில் இவ் வாறு கோபி முதலியனவைகளால வைஷண வனின அடையாளத்தை வைததுககொளள வேண்டும் இதுவே திலகதாரணம, புண்டர தாரணம் எனப்படுகிறது சங்கு சக்ரம கதை பத்மம் நாருயண முத்ரைகளை முதரா தாரண பத்ததிப்படி தடுக்கவேண்டும் காயத்ரியினுல் சம்ஸ்காரம செய்த யக்ஞோபவீததை (பழய தாகி விட்டால்) புதுப் பூணூலை தரிகக வேண்டும்.

திலகதாரணம் இல்லாமல் செய்யும் எநத கர்மாவும் பலனைத் தராது எனறு சாஸ்திரங்கள அபிப்பிராயம். ஆதலால் அவசியம் தரிகக வேண்டும. பிறகு அவரவர்கள் ஆசாரமுறைப படி கமலாக்ஷ மாலை துளசி மாலை, பவித்ரோத தில் பகவானுககு அர்பபித்த பவித்திரத்தை யும, கழுத்தில் (மாலையாக) தரித்துக்கொண்டு கையில இரண்டு தர்பையிலான பவித்திரத்தை போட்டுக்கொண்டு நிதய கர்மானுஷ்டானம செய்ய வேணடியது. பிறகு கணபதியைப பிரார்த்தித்து சந்தியா வநதனம் செய்யவேண் டும். முதலில் ஆசமனம் 3 தடவை ஜலம் (கேசவாதி நாமாவைச சொல்லி) உட்கொள்ளு தல், பிறகு மீதி நர்மாவினுல அங்க நியாஸம செய்தல்.

அவசியமாகச் செய்ய வேணடிய கடமை யாக சநதியா வநதனத்திறகு சஙகலபமசெயது கொள்ளவேண்டும். தேச காலத்தை உச்ச ரித்து தறபோதைய காலத்தை திதிவார நக்ஷத திரம், யோகம், கரணம் இவைகளைச சொலலி லக்ஷ்மீ நாராயண ப்ரீத்யாத்தம சநதியாவந் தனஙகரிஷ்யே என்று சொலலி பூர்த்தியாக சநதியாவநதனம் செய்யவேணடும் மாதி யான்ஹிகம், சாயம சநதியாவநதனம எதுவும தவருமல செய்யவேணடும.

சந்தியாவந்தனம் ஸ்திரீகளுக்கும் சாஸ்தி ரத்தில் கடமையாகச் சொல்லப்பட்டது.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் சுந்தர காண்டத் தில் ஹனுமார் சீதையை பார்க்க அசோக வனத்தில் சிம்சுபா மரததின் மேலிருக்கும் போது. சந்தியா காலம் நெருங்குவதால் இங் இருநதால் நாம சீதையைக காணலாம் என ஹனுமார் சொல்லுகிருர்.

"சநதியா காலமனு ச்யாமா துருவ மேஷ்
யதி ஜான

நதிம சேமாம் சிவஜலாம் சந்தியார்த்தே
வர வர்ணனீ

என்னும் ஸ்லோகத்தில தெளிவாகத் தெரி வருகிறது சந்தியா காலததில் செய்வ சந்தியா வநதனம எனசசொலலப்படுகிறத ஸ்திரீகள காலையில ஸனனம் செய்து சூர்ய நமஸ்கரித்து துதிதது—துளசி பூஜை செய் தனக்கு பாதிவ்ரதத்தையும தீர்க்க செளமா கல்யத்தையும் பிரார்த்திப்பது காலை சந்தி வநதனமாகும் மாலையில் குததுவிளக்கு ஏற் மகாலக்ஷ்மீ, பார்வதி தேவிகளைப் பிரார்த்தி பது மாலை சநதியா வந்தனம் ஸ்திரீகளுக் உரியதாகும.

சநதியா வந்தனத்தில காயதரி ஜ மிகவும் முககியமானது. 1008 (தட சிரேஷ்டம் மத்யமமானது—108, அத 10 தடவை. காயத்ரீ ஜபம் செய்யாவி எந்த கர்மாவிலும் அதிகாரம் கிடையா "நகாயத்ராா; பரோமந்திர;" என்று கா ரீயைக் காட்டிலும் எந்த மந்திரமும் உயா தில்லை என மந்திர சாஸ்திரததில் கூறுகிற அந்த மந்திர ஜபமே எல்லா சித்திகளை கொடுககவல்லது சிவ பஞ்சாக்ஷரம், நா யண அஷ்டாக்ஷரம், கிருஷ்ண மநதிரம் எ ஜபிக்கவும இதுவே முதல அஙகமாகும. இ ஜபித்த பிறகு எலலா மந்திரங்களையும் ஜ கலாம் மூதாதையா சொலலினபடி கா மந்திரமே பிரம்மாஸதிரமாகத திகழ்ந என்று அறியலாம்.

ஆதலால் காயத்ரீயை ஜபிபபது மி அவசியமானது வைதிகத்தில் எந்த வே

பிருநதாலும் அதிலும முனனுக்கு வர வழியும அதுவேயாகும். படிககும நிலையில இருப்பவர்கள (முதலாவது வகுப்பு முதல் மாஸ்டர் டிகிரி வரை) இதை ஜபித்தால் நல்ல தெளிவான அறிவையும், வகுபபுத தேர்வில் உயர்வையும, சமூகத்தில் பண்பையும. தனககு இஷ்டமான உத்தியோகம், விவாஹம முதலிய எல்லாவறறையும் அடைய முடியும இவவளவு சகதி வாயநத காயத்ரீ ஜபத்தை த்விஜாகள தவறுமல செய்து சிததி பெற வேண்டும்

பிறகு அஷ்டாக்ஷரம, கிருஷண மநதிரம் முதலியவைகளை ஜபிககவேணடும எநத மநதிரஙகள குரு முகத்தினுல உபதேசம பெற்றவையோ அவைகளைத தவறுமல தினமும் ஜபம செய்யவேணடும பிறகு அவரவாகள முறைப்படி சாலிககிராம பூஜையோ, மூாததி பூஜை, விக்ரஹ ஆராதனையோ அவைகளை முதறகடமையாக செயல்பட வேண்டும எநத பூஜையிலும ஷோடசோபசார பூஜை உணடு அதனை மேலே சொலலுகிற மாதிரி செயய வேண்டும். எநத தேவதையை பூஜை செய்கிருேம அநத தேவதையை தியானம் செயது ஆவாஹனம், ஆசனம், பாததியம், அாக்யம, ஆசமனீயம, மதுபர்கம, புனா ஆசமனீயம, ஸநானம (பாலாபிஷேகம், பஞ்சாமிருதாபிஷேகம், சுததோத்க அபிஷேகம், கந்தோதக அபிஷேகம), வஸதிரம, விபூஷணம (ஆபரணம்) உபவீதம், சநதனம (ஸதிரீ தேவதை பூஜையில் மஞசள், குங்குமம் முதலிய சௌமாஙகலய திரவியஙகள), புஷ்பம (அர்ச்சனை, அஷடோததரம, ஹஸஸ்ரநாமாவளி முதலியவை அவகாசப்படி) தூபம், தீபம், நைவேத்யம, புனாதீபாராதனை, பிரதிஷண நமஸகாரம், பிராாத்தனை என்று இவவளவு உபசாரமும எலலா பூஜையிலும் உண்டு இங்கு நைவேதயம, தித்திப்பு, காரம், புளிபபு, உவாப்பு, துவர்ப்பு, கசபபு எனும் அறுசுவை உணவை, பக்ஷயம், போஜனம், லேஹ்யம் (சோஷயம) பேயம் என்னும் நான்கு வகையிலும பக்குவம செய்து பகவானுக்கு அாப்பணம் செய்யவேண்டும் இது அவனுடைய பசியை தீர்ப்பதறகாக நாம செயகிருேம என எணணலாகாது.

"பதரம புஷ்பம பலம தோயம் யோமே
பக்த்யாப்ரயச்சதி |
தத்ஹம பகத யுப ஹிருதம அஸ்னுமி பரயதாத்மன: ||

என்று கிதாசாாயன வார்த்தைப்படி நாம் பக்தியுடன அவனுககு அர்பபணம் (நைவேத்ய சமர்ப்பணம) செய்யவேண்டும அதை பகவான ஸவீகரிககிருன். ஸ்வீகரிப்பது நமககு பல மடங்காக திருபபிக கொடுககவே ஆகும. நலல அறுசுவை உணவை பகவானுககு அாபபணம செய்தால் நமக்கு அந்த நல்ல பிரசாதம கிடைககிறது. முகத்திறகு அழகாக அலங்கரிதது கணணுடியில முகததைக கணடால் அழகாகத தோறறமளிககிறது வாராமல் கேசததை வைததுககொணடு முகததை கோணிக கொணடும பார்த்தால் அப்படியே யல்லவோ தோறறமளிககும் ஆதலால நாம நம் இஷட தேவதையைப பூஜிபபது நமது நலததிறகே எனறு அறியவேணடும்

"நைவாதமன· பரபுரயம நிஜலாபூாண
மானம் ஜனுதவிதுஷ கருணேவருணீதே |
யத்யத் ஜனு பகவதே விததீத மானம
தச்சாத்மனே பிரதி முகஸய யதாமுகஸ்ரீ ||

எனறு பாகவதமும இவ விஷயததைத் தெளிவாகக் கூறுகிறது. பிறகு குருக்களுககு— ஆசாாய பரமபரைக்கு தீாத்தம் பிரசாத சமர்பபணம் செயது, சகதியிருந்தால் அதிதி— பிராமண சுவாஸினிககு அன்னதானம் செயது தானும் குடும்பததுடன் பரிசுத்தமான அனனததை ஸ்வீகரிக்க வேணடும (போஜனம் செயய வேண்டும்) பகவானுககு அர்ப்பிதத துளசியை (புஷ்பததை) சரீர சுகததிற்காக) காதில் வைததுக் கொள்ளவேணடும பிறகு ஸ்ரீ மதவர் இயறறிய—பாஷயம் முதலிய நூலகளை கறறறிய வேண்டும மததியானத்தில் தூங்காமல் வேதாததியயனம முதலிய ததவ விசாரததில் மாலை வரை ஈடுபட வேண்டும (குடும்ப போஷணததிறகான எநத வேலையைச செய்கிருேம அதையும் சரிவரச் செய்யவேணடும நெறி தவறுமல அதை செய்வதும் இஷட தேவதை பூஜையேயாகும்) இபபடி தனது உதயோக தர்மத்தை முடித்துக்கொண்டு மாலையில சூர்யாஸ்தமனத்திற்கு முன் (அல்லது இரவு எட்டு மணிக்குள) சாயம சநதியா வநதனம முடித்துக்கொணடு இராமாயணம, விஷ்ணு சகஸர நாமம, வேதததில் ஏதாவது ஒரு பாகம

முதலியவைகளைப பாராயணம் செய்யவேண டும (காலையிலும பாராயணம் செயயவேண டும) இரவு போஜனததிறகுப பிறகு சில நேரம குழநதைகளுடனகூட இருநது தினக கணககைப் பார்த்துவிட்டு த்ான் காலை முதல் மாலை வரை செய்ததை நினைதது அனறு தான செயததை பகவானிடம் அாப்பணம செயது நல்லதை ஸ்வீகரிததுககொள, கெடடதை இனி செய்விக்காதே, நன்மையே செய் எனறு பிரார் ததிகக வேணடும்

''சினனுமே பசு பிஸதுலயம சினனுஸத் புருஷைரிதி'' எனறு சொலலியவாறு பசுபகஷி கள மாதிரி நடநது கொண்டேனே, சத புருஷர் கள மாதிரி நடநது கொண்டேனே என எணணி நாளை அவன அருளால சத புருஷா களுடன் சகவாசம் செயதுகொணடு நலல முறையில் நிதய கர்மானுஷடானத்தை செ பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்து அவனுை அருளைப பெறுகிறேன என்று எ ண ை கொணடு இஷட தேவதையை ஸமரித கொணடே படுத்துககொள்ளவேண்டும பி காலையில எழுநது முதலில் சொல்லிய அனுஷடிகக வேணடும

ஆஸதீகாகள் தாமானுஷடானம செ அநத்க கரண சுததியடைந்து, வேத சாஸ ஆகம முறைபபடி வேத புருஷனை கல்யா குணபூாணனை பிரம்மமெனகிற நாராய னின அருளால துக்க மயமான சமசார னின்று விடுபட்டு ஸ்வரூப சுகமா மோகஷததை அடைவாாகளாகட்டுமென வாழ்வைப் பிரார்ததிககிறேன

Bio-Data

Sri. H. K. Ranganathacharya

Vidwan Shiromani

Sri H K Ranganathacharya is the second son of Sri H. Krishnamoorthi Achary of Hebbani He had his early education in Holavanahalli till 1928. He was the studen of Srimushnam Sri Ashvatanarayanachar (known as Annaji-Rayaru, father of the presen Honorary Secretary of the S M S O. Sabha). He was a student of the school run by th S M S O Sabha Chirtanur and passed his Siromani Examination conducted by the Madra University He also got through 'Vidwat" in 1943 at Mysore. IN 1945 he wrote a boo Madhwa Parama Siddhantha", won laurells for this book from many scholars He ha transliterated "Atharvana, Talavakara and other upanishads to Kannada for the benefit (Madhwa Public He has been the Editor of the monthly magazine Sri Sudha and th Dharmadikari of the S.M.S O. Sabha and is actively participating in the Sabha Sessio every year

TODAY YOU COULD'VE COLLECTED FACE VALUE FROM US.

An Indian Bank Cash Certificate bought for a fraction of the face value three years ago would have got you that much money today.

If you aren't that patient to watch your money grow, there are certificates with shorter maturity periods from 12 months onward, available in a range of denominations.

For the handsome amount you get at maturity, INDIAN BANK CASH CERTIFICATES ARE a bargain - they offer you an excellent return on your investment.

Short or long term, INDIAN BANK CASH CERTIFICATES turn your investment into much larger amounts.

Think about it - and buy INDIAN BANK CASH CERTIFICATES as soon as you can. You'd be glad you did years from now.

More details at your nearest INDIAN BANK Branch.

INDIAN BANK

Help build your fortune